

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

65. årgang

19. april 2022

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2022/C 165/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2022/C 165/02 Forenede sager C-143/20 og C-213/20: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. februar 2022 — A mod O (C-143/20) og G.W. og E.S. mod A. Towarzystwo Ubezpieczeń Życie S.A. (C-213/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie — Polen) (Præjudiciel forelæggelse – fri udveksling af tjenesteydelser – livsforsikring – livsforsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde, såkaldte »unit linked«-aftaler – direktiv 2002/83/EF – artikel 36 – direktiv 2002/92/EF – artikel 12, stk. 3 – oplysningspligt forud for aftaleindgåelse – oplysninger om arten af de aktiver, »unit linked«-forsikringsaftaler er baseret på – anvendelsesområde – rækkevidde – direktiv 2005/29/EF – artikel 7 – urimelig handelspraksis – vildledende udeladelse) 2

2022/C 165/03 Sag C-160/20: Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — Stichting Rookpreventie Jeugd m.fl. mod Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Rotterdam — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2014/40/EU – fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer – varer, der ikke overholder grænseværdierne for emissionsindholdet – forbud mod markedsføring – målemetode – cigaretter med filter med ventilationshuller – emissionsmåling på grundlag af ISO-standarder – normer, der ikke er blevet offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende – overensstemmelse med de krav om offentliggørelse, der er fastsat i artikel 297, stk. 1, TEUF, sammenholdt med retssikkerhedsprincippet – forenelighed med gennemsigtighedsprincippet) 3

2022/C 165/04	Sag C-175/20: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 2022 — »SS« SIA mod Valsts iepēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administratīvā apgabaltiesa — Letland) (Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger – forordning (EU) 2016/679 – artikel 2 – anvendelsesområde – artikel 4 – begrebet »behandling« – artikel 5 – principper for behandling – formålsbegrænsning – data-minimering – artikel 6 – lovlige behandling – behandling, der er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse, som den dataansvarlige har fået pålagt – behandling, der er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige – artikel 23 – begrænsninger – behandling af oplysningerne til skatteformål – anmodning om fremsendelse af oplysninger vedrørende online-annoncer om salg af køretøjer – proportionalitet)	5
2022/C 165/05	Sag C-226/20 P: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 24. februar 2022 — Eurofer, Association Européenne de l’Acier, AISBL mod Europa-Kommissionen og HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (Appel – dumping – import af varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Brasilien, Iran, Rusland, Serbien og Ukraine – afslutning af proceduren vedrørende importen fra Serbien – konstatering af, om der foreligger skade – kumulativ vurdering af følgevirkningerne af import fra mere end ét tredjeland – forordning (EU) 2016/1036 – artikel 3, stk. 4 – afslutning af proceduren uden indførelse af foranstaltninger – forordning 2016/1036 – artikel 9, stk. 2 – importens »ubetydelige« karakter – minimumstærskel – Europa-Kommissionens skønsbeføjelser)	6
2022/C 165/06	Sag C-257/20: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 2022 — »Viva Telecom Bulgaria« EOOD mod Direktor na Direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Sofia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Varhoven administrativen sad — Bulgarien) [Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – kildeskat af fiktive renter af et rentefrit lån, som et ikke-hjemmehørende moderselskab har ydet et hjemmehørende datterselskab – direktiv 2003/49/EF – renter, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater – artikel 1, stk. 1 – fritagelse for kildeskat – artikel 4, stk. 1, litra d) – udelukkelse af visse betalinger – direktiv 2011/96/EU – selskabsskat – artikel 1, stk. 1, litra b) – overskud, som udloddes af et hjemmehørende datterselskab til dets ikke-hjemmehørende moderselskab – artikel 5 – fritagelse for kildeskat – direktiv 2008/7/EF – rejsning af kapital – artikel 3 – kapitaltilførsel – artikel 5, stk. 1, litra a) – fritagelse for afgift – artikel 63 TEUF og 65 TEUF – frie kapitalbevægelser – beskattning af bruttobeløbet af fiktive renter – tilbagesøgningsprocedure med henblik på fradrag af de omkostninger, der er forbundet med ydelsen af lånet og en eventuel tilbagebetaling – forskellig behandling – begrundelse – afbalanceret fordeling af beskattingskompetencen mellem medlemsstaterne – effektiv skatteopkrævning – bekæmpelse af skatte- og afgiftsunddragelse]	6
2022/C 165/07	Sag C-262/20: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 24. februar 2022 — VB mod Glavna direktsia »Pozjarna bezopasnost i zasjtjita na naselenieto« (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rayonen sad Lukovit — Bulgarien) [Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – tilrettelæggelse af arbejdstiden – direktiv 2003/88/EF – artikel 8 – artikel 12, litra a) – artikel 20 og 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – nedsættelse af den normale varighed af natarbejde i forhold til varigheden af dagarbejde – arbejdstagere i den offentlige og i den private sektor – ligebehandling]	7
2022/C 165/08	Sag C-283/20: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 2022 — CO m.fl. mod MJ, Europa-Kommissionen, Tjenesten for EU’s Optræden Udadtil, Rådet for Den Europæiske Union og Eulex Kosovo (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal du travail francophone de Bruxelles — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse – den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) – Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo (Eulex Kosovo) – fælles aktion 2008/124/FUSP – artikel 8, stk. 3 og 5, artikel 9, stk. 3, og artikel 10, stk. 3 – egenskab af arbejdsgiver for missionens personale – artikel 16, stk. 5 – afledt virkning)	8
2022/C 165/09	Sag C-290/20: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. februar 2022 — »Latvijas Gāze« AS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Satversmes tiesa — Letland) [Præjudiciel forelæggelse – det indre marked for naturgas – direktiv 2009/73/EF – artikel 2, nr. 3) – begrebet »transmission« – artikel 23 – beslutningsbeføjelse vedrørende tilslutning af lagerfaciliteter, genforgasningsfaciliteter for flydende naturgas og industrielle kunder til transmissionssystemet – artikel 32, stk. 1 – tredjemands adgang til nettet – endelige kunders mulighed for direkte tilslutning til naturgastransmissionssystemet]	9

2022/C 165/10	Sag C-300/20: Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — Bund Naturschutz in Bayern e. V. mod Landkreis Rosenheim (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Tyskland) [Præjudiciel forelæggelse – miljø – direktiv 2001/42/EF – vurdering af bestemte planer og programmets indvirkning på miljøet – artikel 2, litra a) – begrebet »planer og programmer« – artikel 3, stk. 2, litra a) – retsakter, der udarbejdes for visse sektorer, og som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til de projekter, der er omhandlet i bilag I og II til direktiv 2011/92/EU – artikel 3, stk. 4 – retsakter, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter – bekendtgørelse om beskyttelse af landskabet vedtaget af en lokal myndighed]	10
2022/C 165/11	Sag C-364/20 P: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 24. februar 2022 — Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA og Cassandra Holding Company SIA mod Den Fælles Afviklingsinstans og Den Europæiske Centralbank (Appel – Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – forordning (EU) nr. 806/2014 – artikel 18 – afviklingsprocedure – erklæring fra Den Europæiske Centralbank (ECB) om, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – Den Fælles Afviklingsinstans' afgørelse om ikke at vedtage nogen afviklingsordning – ingen offentlig interesse – likvidation i overensstemmelse med national ret – aktionærer – ikke umiddelbart berørt – afvisning)	11
2022/C 165/12	Sag C-389/20: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. februar 2022 — CJ mod Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Vigo — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse – ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring – direktiv 79/7/EØF – artikel 4, stk. 1 – forbud mod enhver form for forskelsbehandling på grundlag af køn – hushjælp – beskyttelse ved arbejdsløshedsforsikring – udelukkelse – situation, der stiller kvindelige arbejdstagere særlig ufordelagtigt – legitime socialpolitiske formål – proportionalitet)	11
2022/C 165/13	Sag C-451/20: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 24. februar 2022– Airhelp Limited mod Austrian Airlines AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht Korneuburg — Østrig) [Præjudiciel forelæggelse – lufttransport – forordning (EF) nr. 261/2004 – artikel 3, stk. 1 – anvendelsesområde – direkte tilsluttet flyforbindelse med afgang- og bestemmelsessted i et tredjeland – samlet reservation hos et EF-luftfartsselskab – flytilslutning på en medlemsstats område – artikel 5, stk. 1, litra c), nr. iii), og artikel 7 – forsinket omlagt flyvning – hensyntagen til det faktiske ankomsttidspunkt med henblik på kompensation]	12
2022/C 165/14	Sag C-452/20: Domstolens dom (Første Afdeling) af 24. februar 2022 — PJ mod Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio dei monopoli per la Toscana og Ministero dell'Economia e delle Finanze (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien) (Præjudiciel forelæggelse – tilnærmelse af lovgivningerne – direktiv 2014/40/EU – artikel 23, stk. 3 – WHO-rammekonventionen om bekæmpelse af tobaksrygning – forbud mod salg af tobaksvarer til mindreårige – sanktionsordning – effektive, rimelige og afskrækkende sanktioner – forpligtelse for sælgere af tobaksvarer til at kontrollere køberens alder ved salget af disse varer – bøder – drift af en tobaksforretning – suspension af driftsbevillingen i en periode på 15 dage – proportionalitetsprincippet – forsigtighedsprincippet)	13
2022/C 165/15	Sag C-463/20: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. februar 2022 — Namur-Est Environnement ASBL mod Région wallonne (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse – miljø – direktiv 2011/92/EU – vurdering af visse projekters indvirkning på miljøet – direktiv 92/43/EØF – bevaring af naturtyper – forholdet mellem den vurderings- og tilladelsesprocedure, der er omhandlet i artikel 2 i direktiv 2011/92/EU, og en national procedure for undtagelse fra foranstaltningerne til beskyttelse af arter, der er fastsat i direktiv 92/43/EØF – begrebet »tilladelse« – kompleks beslutningsprocedure – forpligtelse til at foretage en vurdering – materiel rækkevidde – det stadium af proceduren, hvor offentlighedens deltagelse i beslutningsproceduren skal være sikret)	13

2022/C 165/16	Sag C-483/20: Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — XXXX mod Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien) [Præjudiciel forelæggelse – fælles asylpolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 33, stk. 2, litra a) – afvisning af en ansøgning om international beskyttelse, der er blevet indgivet i en medlemsstat af en tredjelandstatsborger, som har opnået flygtningestatus i en anden medlemsstat, når denne tredjelandstatsborgers mindreårige barn, der har subsidiær beskyttelsesstatus, opholder sig i den første medlemsstat – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 7 – ret til respekt for familieliv – artikel 24 – barnets tarv – ingen tilsidesættelse af artikel 7 og 24 i chartret om grundlæggende rettigheder som følge af afvisningen af ansøgningen om international beskyttelse – direktiv 2011/95/EU – artikel 23, stk. 2 – medlemsstaternes forpligtelse til at sikre opretholdelsen af familiens enhed for personer med international beskyttelse]	14
2022/C 165/17	Sag C-532/20: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 24. februar 2022 — Alstom Transport SA mod Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, Strabag AG — Sucursala București og Swietelsky AG Linz — Sucursala București (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – direktiv 92/13/EØF – fremgangsmåderne for indgåelse af offentlige kontrakter inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation – artikel 1, stk. 1 og 3 – adgang til klageprocedurer – artikel 2c – tidsfrister for indgivelse af klage – beregning – klage over en beslutning om en tilbudsgivers adgang)	15
2022/C 165/18	Sag C-536/20: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 24. februar 2022 — »Tiketa« UAB mod M.Š. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litauen) (Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2011/83/EU – forbruger aftaler – begrebet »erhvervsdrivende« – oplysningsforpligtelse vedrørende aftaler om fjernsalg – krav om fremlæggelse af de påkrævede oplysninger på en klar og forståelig måde og på et varigt medium)	16
2022/C 165/19	Sag C-563/20: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 24. februar 2022 — ORLEN KolTrans sp. z o.o. mod Prezes Urzędu Transportu Kolejowego (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Okręgowy w Warszawie — Polen) [Præjudiciel forelæggelse – jernbanetransport – direktiv 2001/14/EF – artikel 4 – fastsættelse af infrastrukturafgifter ved forvalterens afgørelse – artikel 30, stk. 2 – administrativ klageadgang for jernbanevirksomheder – artikel 30, stk. 6 – domstolskontrol med tilsynsorganets afgørelser]	17
2022/C 165/20	Sag C-582/20: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 2022 — SC Cridar Cons SRL mod Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj og Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Înalta Curte de Casație și Justiție — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – det fælles merværdiafgiftssystem – direktiv 2006/112/EF – artikel 167 og 168 – ret til fradrag – afslag – afgiftssvig – bevisoptagelse – udsættelse af behandlingen af en administrativ klage over en afgiftsansættelse, hvorved der nægtes ret til fradrag, indtil der er truffet afgørelse i en straffesag – medlemsstaternes procesautonomi – princip om afgiftens neutralitet – ret til god forvaltning – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)	18
2022/C 165/21	Sag C-590/20: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 3. marts 2022 — Presidenza del Consiglio dei Ministri m.fl. mod UK m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien) (Præjudiciel forelæggelse – samordning af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser vedrørende lægevirksomhed – direktiv 75/363/EØF og 82/76/EØF – speciallægeuddannelse – aflønning med et passende beløb – anvendelse af direktiv 82/76/EØF på uddannelser, der er påbegyndt inden datoen for dets ikrafttrædelse, og som fortsætter efter datoen for udløbet af gennemførelsesfristen)	19
2022/C 165/22	Sag C-605/20: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 24. februar 2022 — Suzlon Wind Energy Portugal — Energia Eólica Unipessoal, Lda mod Autoridade Tributária e Aduaneira (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal Administrativo — Portugal) [Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 2, stk. 1, litra c) – anvendelse ratione temporis – momspligtige ydelser – levering af ydelser mod vederlag – kriterier – forhold inden for en koncern – tjenesteydelser, der består i at reparere eller udskifte vindmøllekomponenter under garanti og i at udarbejde rapporter om manglende overensstemmelse – debetnotaer udstedt af tjenesteyderen uden angivelse af moms – det af tjenesteyderen foretagne fradrag for den moms, der er blevet pålagt de varer og tjenesteydelser, som den pågældende er blevet faktureret af sine underleverandører for leveringerne heraf]	19

2022/C 165/23	Forenede sager C-52/21 og C-53/21: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 24. februar 2022 — Pharmacie populaire — La Sauvegarde SCRL mod État belge (C-52/21) og Pharma Santé — Réseau Solidaris SCRL mod État belge (C-53/21), (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Liège — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse – fri udveksling af tjenesteydelser – artikel 56 TEUF – restriktioner – skattelovgivning – selskabsskat – forpligtelse for købere af tjenesteydelser til at udarbejde og indgive dokumentation til skatteforvaltningen vedrørende de beløb, som er faktureret af tjenesteydere, der er etableret i en anden medlemsstat – fravær af sådan forpligtelse for så vidt angår levering af tjenesteydelser, der udelukkende finder sted internt – begrundelse – effektiv skattekontrol – proportionalitet)	20
2022/C 165/24	Sag C-430/21: Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — sag indledt af RS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Craiova — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – retsstat – retsvæsenets uafhængighed – artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – EU-rettens forrang – en national domstols manglende beføjelse til at efterprøve, om nationale retsfor skrifter, der af forfatningsdomstolen i den pågældende medlemsstat er blevet fundet forenelige forfatningen, er forenelige med EU-retten – disciplinær efterfølgning)	21
2022/C 165/25	Forenede sager C-562/21 PPU og C-563/21 PPU: Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — Fuldbyrkelse af europæiske arrestordre udstedt mod X (C-562/21 PPU) og Y (C-563/21 PPU) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Amsterdam — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 1, stk. 3 – procedurer for overgivelse mellem medlemsstaterne – betingelser for fuldbyrkelse – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 47, stk. 2 – grundlæggende ret til en retfærdig rettergang ved en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov – systemiske eller generelle mangler – prøvelse i to trin – kriterier for anvendelse – den fuldbyrkende judicielle myndigheds pligt til på konkret og præcis vis at undersøge, om der er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den person, som er genstand for en europæisk arrestordre, i tilfælde af overgivelse løber en reel risiko for krænkelse af sin grundlæggende ret til en retfærdig rettergang ved en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov)	21
2022/C 165/26	Sag C-437/20: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 10. januar 2022 — straffesag mod ZI og TQ (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Parma — Italien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement – hasardspil – koncessioner på indsamling af væddemål – forlængelse af allerede tildelte koncessioner – regulering af de dataoverførselscentre (CTD'er), der udøver denne aktivitet uden koncession eller polititilladelse – begrænset frist – afvisning af anmodningen om præjudiciel afgørelse)	22
2022/C 165/27	Sag C-550/21: Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 21. februar 2022 — Leonardo SpA mod Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale del Lazio (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Commissione tributaria provinciale di Roma — Italien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2 og artikel 94 i Domstolens procesreglement – det fælles merværdiafgiftssystem – manglende tilstrækkelig præcisering – åbenbart afvisningsgrundlag)	23
2022/C 165/28	Sag C-63/22: Kendelse afsagt af Domstolens Præsident 23. februar 2022 — TV mod Land Hessen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Wiesbaden — Tyskland) (Beskyttelse af personoplysninger – oplysningsbureau (kontor for økonomiske oplysninger) – vurdering af fysiske personers kreditværdighed (»scoring«) på grundlag af ikke-verificerede oplysninger fra kreditorer – lovlighed af behandlingen af oplysningerne og fælles dataansvar)	23
2022/C 165/29	Sag C-322/21 P: Appel iværksat den 24. maj 2021 af Roberto Alejandro Macías Chávez, José María Castillejo Oriol og Fernando Presencia til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 27. april 2021 i sag T-719/20, Macías Chávez m.fl. mod Spanien og Parlamentet	24
2022/C 165/30	Sag C-557/21 P: Appel iværksat den 10. september 2021 af Acciona, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 30. juni 2021 i sag T-362/20 — Acciona mod EUIPO — Agencia Negociadora PB (REACCIONA)	24

2022/C 165/31	Sag C-710/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 25. november 2021 — IEF Service GmbH mod HB	24
2022/C 165/32	Sag C-817/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel București (Rumænien) den 21. december 2021 — R.I. mod Inspecția Judiciară og N.L.	25
2022/C 165/33	Sag C-827/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumænien) den 30. december 2021 — Banca A mod ANAF og ANAF's formand	26
2022/C 165/34	Sag C-15/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 6. januar 2022 — RF mod Finanzamt G	26
2022/C 165/35	Sag C-23/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) den 10. januar 2022 — Caxamar — Comércio e Indústria de Bacalhau, S.A. mod Autoridade Tributária e Aduaneira	27
2022/C 165/36	Sag C-51/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Pesti Központi Kerületi Bíróság (Ungarn) den 25. januar 2022 — PannonHitel Pénzügyi Zrt. mod Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.)	28
2022/C 165/37	Sag C-62/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Frankfurt am Main (Tyskland) den 1. februar 2022 — IA mod DER Touristik Deutschland GmbH	28
2022/C 165/38	Sag C-70/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 1. februar 2022 — Viagogo AG mod Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni og Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato	29
2022/C 165/39	Sag C-73/22 P: Appel iværksat den 3. februar 2022 af Grupa Azoty S.A., Azomureș SA og Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 29. november 2021 i sag T-726/20, Grupa Azoty m.fl. mod Kommissionen	29
2022/C 165/40	Sag C-77/22 P: Appel iværksat den 4. februar 2022 af Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group, Brilen, SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proionton og Trevira GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 29. november 2021 i sag T-741/20, Advansa Manufacturing m.fl. mod Kommissionen	31
2022/C 165/41	Sag C-86/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 9 februar 2022 — Papier Mettler Italia S.r.l. mod Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare) og Ministero dello Sviluppo Economico	32
2022/C 165/42	Sag C-97/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Essen (Tyskland) den 10. februar 2022 — DC mod HJ	33
Retten		
2022/C 165/43	Sag T-434/21: Rettens kendelse af 10. februar 2022 — TO mod EEA (Personalesag – opfyldelse af en dom fra Retten – afgørelse, der ikke er anfægtet inden for fristerne – retskraft – eventualforpligtelse for ansættelsesmyndigheden i forbindelse med et forlig uden for Retten – tilbud om at indgå et forlig afvist af sagsøgeren – ingen bebyrdende akt – afvisning)	34
2022/C 165/44	Sag T-71/22: Sag anlagt den 27. januar 2022 — BNP Paribas mod SRB	34
2022/C 165/45	Sag T-86/22: Sag anlagt den 15. februar 2022 — Associazione »Terra Mia Amici No Tap« mod EIB	36
2022/C 165/46	Sag T-87/22: Sag anlagt den 17. februar 2022 — Hahn Rechtsanwältin mod Kommissionen	38
2022/C 165/47	Sag T-101/22: Sag anlagt den 21. februar 2022 — OG m.fl. mod Kommissionen	39

2022/C 165/48	Sag T-102/22: Sag anlagt den 22. februar 2022 — Transgourmet Ibérica mod EUIPO — Aldi (Gourmet)	40
2022/C 165/49	Sag T-106/22: Sag anlagt den 24. februar 2022 — Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod EUIPO — M.J. Dairies (BBQLOUMI)	41
2022/C 165/50	Sag T-107/22: Sag anlagt den 28. februar 2022 — Adega Ponte da Boga mod EUIPO — Viñedos y Bodegas Dominio de Tares (P3 DOMINIO DE TARES)	42
2022/C 165/51	Sag T-113/22: Sag anlagt den 3. marts 2022 — OK mod EU-Udenrigstjenesten	42

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2022/C 165/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 158 af 11.4.2022

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 148 af 4.4.2022

EUT C 138 af 28.3.2022

EUT C 128 af 21.3.2022

EUT C 119 af 14.3.2022

EUT C 109 af 7.3.2022

EUT C 95 af 28.2.2022

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. februar 2022 — A mod O (C-143/20) og G.W. og E.S. mod A. Towarzystwo Ubezpieczeń Życie S.A. (C-213/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie — Polen)

(Forenede sager C-143/20 og C-213/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – fri udveksling af tjenesteydelser – livsforsikring – livsforsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde, såkaldte »unit linked«-aftaler – direktiv 2002/83/EF – artikel 36 – direktiv 2002/92/EF – artikel 12, stk. 3 – oplysningspligt forud for aftaleindgåelse – oplysninger om arten af de aktiver, »unit linked«-forsikringsaftaler er baseret på – anvendelsesområde – rækkevidde – direktiv 2005/29/EF – artikel 7 – urimelig handelspraksis – vildledende udeladelse)

(2022/C 165/02)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: A (C-143/20) samt G.W. og E.S. (C-213/20)

Sagsøgte: O (C-143/20) og A. Towarzystwo Ubezpieczeń Życie S.A. (C-213/20)

Konklusion

- 1) Artikel 36, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring skal fortolkes således, at de deri omhandlede oplysninger skal forelægges en forbruger, der som forsikret indtræder i en gruppelivsforsikringsaftale tilknyttet en investeringsfond, som er indgået mellem et forsikringsselskab og en forsikringstagende virksomhed. Det påhviler forsikringsselskabet at forelægge den forsikringstagende virksomhed disse oplysninger, som sidstnævnte skal videregive til denne forbruger, inden vedkommende indtræder i aftalen, idet oplysningerne skal være ledsaget af alle yderligere præciseringer, som er nødvendige henset til forbrugers krav og behov, i overensstemmelse med denne bestemmelse, sammenholdt med artikel 12, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling.
- 2) Artikel 36, stk. 1, i direktiv 2002/83, sammenholdt med punkt A, punkt a.12, i bilag III hertil, skal fortolkes således, at den angivelse af arten af de underliggende aktiver, som skal forelægges forbrugeren, inden denne indtræder i en gruppelivsforsikringsaftale tilknyttet en investeringsfond, skal omfatte oplysninger om de væsentligste træk ved disse underliggende aktiver. Denne angivelse:

— skal omfatte klare, præcise og forståelige oplysninger om de underliggende aktivers økonomiske og retlige karakter og om de strukturelle risici, som er knyttet til disse, og

- skal ikke nødvendigvis omfatte udtømmende oplysninger om hverken arten og omfanget af alle risici, der er forbundet med investering i disse underliggende aktiver, eller de samme oplysninger som dem, udstederen af de finansielle instrumenter, der udgør disse, har givet forsikringsselskabet i henhold til artikel 19, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF.
- 3) Artikel 36, stk. 1, i direktiv 2002/83 skal fortolkes således, at de oplysninger, der er omhandlet i punkt A, punkt a.12, i bilag III til dette direktiv, ikke nødvendigvis skal forelægges en forbruger, der som forsikret indtræder i en gruppelivsforsikringsaftale tilknyttet en investeringsfond, i forbindelse med en særskilt procedure forud for aftalens indgåelse, og at denne bestemmelse ikke er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter det er tilstrækkeligt, at disse oplysninger er nævnt i aftalen, for så vidt som aftalen udleveres til forbrugeren i så god tid forud for dennes indtrædelse heri, at den pågældende får mulighed for på et oplyst grundlag at foretage et informeret valg af det forsikringsprodukt, som bedst dækker vedkommendes behov.
- 4) Artikel 36, stk. 1, i direktiv 2002/83 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke kræver, at det lægges til grund, at ukorrekt opfyldelse af forpligtelsen til at forelægge de oplysninger, der er omhandlet i punkt A, punkt a.12, i bilag III til dette direktiv, medfører, at en gruppelivsforsikringsaftale tilknyttet en investeringsfond, eller en erklæring om indtrædelse heri er uvirksom eller ugyldig, således at en forbruger, der er indtrådt i aftalen, har ret til tilbagebetaling af de betalte forsikringspræmier, for så vidt som de processuelle regler, der er fastsat i national ret for udøvelse af retten til at gøre denne oplysningspligt gældende, ikke undergraver effektiviteten af denne ret ved at afskrække forbrugeren fra at udøve den.
- 5) Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) skal fortolkes således, at undladelse af at forelægge en forbruger, som indtræder i en gruppelivsforsikringsaftale tilknyttet en investeringsfond, de oplysninger, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, i direktiv 2002/83, sammenholdt med punkt A, punkt a.12, i bilag III hertil, kan udgøre en vildledende udeladelse som omhandlet i nævnte artikel 7.

⁽¹⁾ EUT C 209 af 22.6.2020.
EUT C 304 af 14.9.2020.

**Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — Stichting Rookpreventie Jeugd m.fl. mod
Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (anmodning om præjudiciel afgørelse fra
Rechtbank Rotterdam — Nederlandene)**

(Sag C-160/20) ⁽¹⁾

*(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2014/40/EU – fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer –
varer, der ikke overholder grænseværdierne for emissionsindholdet – forbud mod markedsføring –
målemetode – cigaretter med filter med ventilationshuller – emissionsmåling på grundlag af
ISO-standarder – normer, der ikke er blevet offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende –
overensstemmelse med de krav om offentliggørelse, der er fastsat i artikel 297, stk. 1, TEUF, sammenholdt
med retssikkerhedsprincippet – forenelighed med gennemsigtighedsprincippet)*

(2022/C 165/03)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Rotterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Stichting Rookpreventie Jeugd, Stichting Inspire2live, Rode Kruis Ziekenhuis BV, Stichting ClaudicatioNet, Nederlandse Vereniging voor Kindergeneeskunde, Nederlandse Vereniging voor Verzekeringsgeneeskunde, Accare, Stichting Universitaire en Algemene Kinder- en Jeugdpsychiatrie Noord-Nederland, Vereniging Praktijkhoudende Huisartsen, Nederlandse Vereniging van Artsen voor Longziekten en Tuberculose, Nederlandse Federatie van Kankerpatiëntenorganisaties, Nederlandse Vereniging Arbeids- en Bedrijfsgeneeskunde, Nederlandse Vereniging voor Cardiologie, Koepel van Artsen Maatschappij en Gezondheid, Koninklijke Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde og College van Burgemeester en Wethouders van Amsterdam

Sagsøgt: Staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport

Procesdeltager: Vereniging Nederlandse Sigarett- og Kerftabakfabrikanten (VSK)

Konklusion

- 1) Artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3. april 2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF skal fortolkes således, at denne bestemmelse foreskriver, at de i dette direktivs artikel 3, stk. 1, fastsatte grænseværdier for emissionsindholdet af tjære, nikotin og kulilte i cigaretter, der skal markedsføres eller fremstilles i medlemsstaterne, skal måles ved anvendelse af de målemetoder, der følger af ISO-standarderne 4387, 10315, 8454 og 8243, som nævnte artikel 4, stk. 1, henviser til.
- 2) Gennemgangen af det første spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 1, i direktiv 2014/40 i forhold til gennemsigtighedsprincippet, Rådets forordning (EU) nr. 216/2013 af 7. marts 2013 om elektronisk offentliggørelse af Den Europæiske Unions Tidende og artikel 297, stk. 1, TEUF, sammenholdt med retssikkerhedsprincippet.
- 3) Gennemgangen af det tredje spørgsmål, litra a), har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 1, i direktiv 2014/40 i forhold til artikel 5, stk. 3, i Verdenssundhedsorganisationens rammekonvention om tobakskontrol.
- 4) Gennemgangen af det tredje spørgsmål, litra b), har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, stk. 1, i direktiv 2014/40 i forhold til artikel 114, stk. 3, TEUF, Verdenssundhedsorganisationens rammekonvention om tobakskontrol og artikel 24 og 35 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- 5) Såfremt artikel 4, stk. 1, i direktiv 2014/40 ikke kan gøres gældende over for borgerne, skal den metode, der benyttes med henblik på anvendelsen af dette direktivs artikel 3, stk. 1, være passende — i relation til den videnskabelige og tekniske udvikling eller internationalt vedtagne standarder — til at måle indholdet af de emissioner, der frigives, når en cigaret anvendes efter hensigten, under hensyntagen til et højt sundhedsbeskyttelsesniveau, navnlig for unge, idet nøjagtigheden af de målinger, der opnås ved hjælp af denne metode, skal kontrolleres af de i dette direktivs artikel 4, stk. 2, nævnte laboratorier, som er godkendt af de kompetente myndigheder i medlemsstaterne og overvåges af disse.

(¹) EUT C 222 af 6.7.2020.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 2022 — »SS« SIA mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administratīvā apgabaltiesa — Letland)

(Sag C-175/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger – forordning (EU) 2016/679 – artikel 2 – anvendelsesområde – artikel 4 – begrebet »behandling« – artikel 5 – principper for behandling – formålsbegrænsning – dataminimering – artikel 6 – lovlig behandling – behandling, der er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse, som den dataansvarlige har fået pålagt – behandling, der er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige – artikel 23 – begrænsninger – behandling af oplysningerne til skatteformål – anmodning om fremsendelse af oplysninger vedrørende online-annoncer om salg af køretøjer – proportionalitet)

(2022/C 165/04)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Administratīvā apgabaltiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »SS« SIA

Sagsøgt: Valsts ieņēmumu dienests

Konklusion

- 1) Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) skal fortolkes således, at en medlemsstats skatte- og afgiftsmyndigheds indsamling af oplysninger, der omfatter en betydelig mængde personoplysninger, hos en erhvervsdrivende er underlagt kravene i denne forordning, navnlig kravene i forordningens artikel 5, stk. 1.
- 2) Bestemmelserne i forordning 2016/679 skal fortolkes således, at en medlemsstats skatte- og afgiftsmyndighed ikke kan fravige bestemmelserne i denne forordnings artikel 5, stk. 1, når en sådan ret ikke er blevet tildelt denne myndighed ved en lovgivningsmæssig foranstaltning som omhandlet i forordningens artikel 23, stk. 1.
- 3) Bestemmelserne i forordning 2016/679 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstats skatte- og afgiftsmyndighed pålægger en udbyder af annoncer på internettet at fremsende oplysninger til myndigheden om de skatteydere, der har indrykket annoncer i en af rubrikkerne på denne internetportal, bl.a. for så vidt som disse oplysninger er nødvendige, henset til de særlige formål, hvortil de indsamles, og for så vidt som den periode, som indsamlingen af de nævnte data vedrører, ikke overskrider den varighed, der er strengt nødvendig for at nå det forfulgte mål af almen interesse.

⁽¹⁾ EUT C 222 af 6.7.2020.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 24. februar 2022 — Eurofer, Association Européenne de l'Acier, AISBL mod Europa-Kommissionen og HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade

(Sag C-226/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – dumping – import af varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Brasilien, Iran, Rusland, Serbien og Ukraine – afslutning af proceduren vedrørende importen fra Serbien – konstatering af, om der foreligger skade – kumulativ vurdering af følgerne af import fra mere end ét tredjeland – forordning (EU) 2016/1036 – artikel 3, stk. 4 – afslutning af proceduren uden indførelse af foranstaltninger – forordning 2016/1036 – artikel 9, stk. 2 – importens »ubetydelige« karakter – minimumstærskel – Europa-Kommissionens skønsbeføjelser)

(2022/C 165/05)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Eurofer, Association Européenne de l'Acier, AISBL (ved advokats J. Killick og G. Forwood)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen (først ved T. Maxian Rusche og A. Demeneix, derefter ved T. Maxian Rusche og G. Luengo, som befuldmægtigede) og HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (ved advokat R. Luff)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Eurofer, Association européenne de l'Acier, AISBL, bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Europa-Kommissionen og HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade.

⁽¹⁾ EUT C 313 af 21.9.2020.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 2022 — »Viva Telecom Bulgaria« EOOD mod Direktor na Direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Sofia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Varhoven administrativen sad — Bulgarien)

(Sag C-257/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – kildeskat af fiktive renter af et rentefrit lån, som et ikke-hjemmehørende moderselskab har ydet et hjemmehørende datterselskab – direktiv 2003/49/EF – renter, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater – artikel 1, stk. 1 – fritagelse for kildeskat – artikel 4, stk. 1, litra d) – udelukkelse af visse betalinger – direktiv 2011/96/EU – selskabsskat – artikel 1, stk. 1, litra b) – overskud, som udloddes af et hjemmehørende datterselskab til dets ikke-hjemmehørende moderselskab – artikel 5 – fritagelse for kildeskat – direktiv 2008/7/EF – rejsning af kapital – artikel 3 – frie kapitalbevægelser – beskatning af bruttoløbet af fiktive renter – tilbagesøgningsprocedure med henblik på fradrag af de omkostninger, der er forbundet med ydelsen af lånet og en eventuel tilbagebetaling – forskellig behandling – begrundelse – afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne – effektiv skatteopkrævning – bekæmpelse af skatte- og afgiftsunddragelse]

(2022/C 165/06)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven administrativen sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Viva Telecom Bulgaria« EOOD

Sagsøgt: Direktor na Direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« — Sofia

Procesdeltager: Varhovna administrativna prokuratura na Republika Bulgaria

Konklusion

- 1) Artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 2003/49/EF af 3. juni 2003 om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, stk. 1, litra d), artikel 5 i Rådets direktiv 2011/96/EU af 30. november 2011 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater, som ændret ved Rådets direktiv (EU) 2015/121 af 27. januar 2015, og artikel 3 og 5 i Rådets direktiv 2008/7/EF af 12. februar 2008 om kapitaltilførselsafgifter skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en national lovgivning, der fastsætter beskatning i form af kildeskat af fiktive renter, som et hjemmehørende datterselskab, der er blevet ydet et rentefrit lån af sit ikke-hjemmehørende moderselskab, på markedsvilkår ville have været forpligtet til at betale til moderselskabet.
- 2) Artikel 63 TEUF, sammenholdt med proportionalitetsprincippet, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for en national lovgivning, der fastsætter beskatning i form af kildeskat af fiktive renter, som et hjemmehørende datterselskab, der er blevet ydet et rentefrit lån af sit ikke-hjemmehørende moderselskab, på markedsvilkår ville have været forpligtet til at betale til moderselskabet, såfremt denne indeholdelse af kildeskat finder anvendelse på bruttobeløbet af disse renter, uden mulighed for på dette trin at fradrage omkostninger i forbindelse med lånet, idet det er nødvendigt efterfølgende at indgive en anmodning herom med henblik på, at der foretages en fornyet beregning af nævnte indeholdelse, og med henblik på eventuel tilbagebetaling, for så vidt som varigheden af den procedure, der i denne lovgivning er fastlagt med henblik herpå, for det første ikke er for lang, og der for det andet påløber renter af det beløb, der tilbagebetales.

(¹) EUT C 279 af 24.8.2020.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 24. februar 2022 — VB mod Glavna direktsia »Pozjarna bezopasnost i zasjtjita na naselenieto« (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rayonen sad Lukovit — Bulgarien)

(Sag C-262/20) (¹)

[Præjudiciel forelæggelse – socialpolitik – tilrettelæggelse af arbejdstiden – direktiv 2003/88/EF – artikel 8 – artikel 12, litra a) – artikel 20 og 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – nedsættelse af den normale varighed af natarbejde i forhold til varigheden af dagarbejde – arbejdstagere i den offentlige og i den private sektor – ligebehandling]

(2022/C 165/07)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Rayonen sad Lukovit

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VB

Sagsøgt: Glavna direktsia »Pozjarna bezopasnost i zasjtjita na naselenieto«

Konklusion

- 1) Artikel 8 og artikel 12, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke påbyder vedtagelsen af en national lovgivning, hvorefter den normale varighed af natarbejde for arbejdstagere i den offentlige sektor, såsom politibetjente og brandmænd, skal være kortere end den normale varighed af dagarbejde for sidstnævnte arbejdstagere. Disse arbejdstagere skal under alle omstændigheder være omfattet af andre beskyttelsesforanstaltninger med hensyn til arbejdstidens varighed, løn, godtgørelser eller lignende fordele, der gør det muligt at kompensere for den særlige byrde, som det natarbejde, de udfører, indebærer.
- 2) Artikel 20 og 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for, at den normale varighed af natarbejde, der er fastsat til syv timer i en medlemsstats lovgivning for arbejdstagere i den private sektor, ikke finder anvendelse på arbejdstagere i den offentlige sektor, herunder politimænd og brandmænd, hvis en sådan forskellig behandling er baseret på et objektive og rimeligt kriterium, dvs. at den beror på et med den pågældende lovgivning lovlige tilstræbt formål og står i rimeligt forhold til dette formål.

(¹) EUT C 279 af 24.8.2020.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 2022 — CO m.fl. mod MJ, Europa-Kommissionen, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, Rådet for Den Europæiske Union og Eulex Kosovo (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal du travail francophone de Bruxelles — Belgien)

(Sag C-283/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) – Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo (Eulex Kosovo) – fælles aktion 2008/124/FUSP – artikel 8, stk. 3 og 5, artikel 9, stk. 3, og artikel 10, stk. 3 – egenskab af arbejdsgiver for missionens personale – artikel 16, stk. 5 – afledt virkning)

(2022/C 165/08)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal du travail francophone de Bruxelles

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: CO m.fl.

Sagsøgte: MJ, Europa-Kommissionen, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten), Rådet for Den Europæiske Union og Eulex Kosovo,

Konklusion

Artikel 16, stk. 5, i Rådets fælles aktion 2008/124/FUSP af 4. februar 2008 om Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, EULEX KOSOVO, som ændret ved Rådets afgørelse 2014/349/FUSP af 12. juni 2014, skal fortolkes således, at denne bestemmelse fra den 15. juni 2014 udpeger retsstatsmissionen i Kosovo, benævnt Eulex Kosovo, som omhandlet i denne fælles aktions artikel 1, som ansvarlig og dermed som sagsøgt i alle søgsmål vedrørende følgerne af gennemførelsen af den mission, som dette organ er pålagt, uafhængigt af om de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for et sådant søgsmål, er indtruffet inden den 12. juni 2014, da afgørelse 2014/349 trådte i kraft.

(¹) EUT C 297 af 7.9.2020.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. februar 2022 — »Latvijas Gāze« AS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Satversmes tiesa — Letland)

(Sag C-290/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – det indre marked for naturgas – direktiv 2009/73/EF – artikel 2, nr. 3) – begrebet »transmission« – artikel 23 – beslutningsbeføjelse vedrørende tilslutning af lagerfaciliteter, genforgasningsfaciliteter for flydende naturgas og industrielle kunder til transmissionssystemet – artikel 32, stk. 1 – tredjemands adgang til nettet – endelige kunders mulighed for direkte tilslutning til naturgastransmissionssystemet]

(2022/C 165/09)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Satversmes tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Latvijas Gāze« AS

Procesdeltagere: Latvijas Republikas Saeima og Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija

Konklusion

- 1) Artikel 23 og artikel 32, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF skal fortolkes således, at det ikke følger af disse bestemmelser, at medlemsstaterne er forpligtede til at vedtage en lovgivning, hvorefter, for det første, enhver endelig kunde kan vælge at blive tilsluttet enten transmissionssystemet eller distributionssystemet for naturgas, og, for det andet, den pågældende systemoperatør skal give denne kunde mulighed for at tilslutte sig det nævnte system.
- 2) Artikel 23 i direktiv 2009/73 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke forpligter medlemsstaterne til at vedtage en lovgivning, hvorefter kun en industriel kunde kan tilslutte sig naturgastransmissionssystemet.
- 3) Artikel 2, nr. 3), og artikel 23 i direktiv 2009/73 skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter transmission af naturgas omfatter direkte transmission af naturgas til den endelige kundes naturgasforsyningssystem.

⁽¹⁾ EUT C 297 af 7.9.2020.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — Bund Naturschutz in Bayern e.V. mod Landkreis Rosenheim (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesverwaltungsgericht — Tyskland)

(Sag C-300/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – miljø – direktiv 2001/42/EF – vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet – artikel 2, litra a) – begrebet »planer og programmer« – artikel 3, stk. 2, litra a) – retsakter, der udarbejdes for visse sektorer, og som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til de projekter, der er omhandlet i bilag I og II til direktiv 2011/92/EU – artikel 3, stk. 4 – retsakter, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter – bekendtgørelse om beskyttelse af landskabet vedtaget af en lokal myndighed]

(2022/C 165/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bund Naturschutz in Bayern e.V.

Sagsøgt: Landkreis Rosenheim

Procesdeltagere: Landesanstalt für Umwelt, Raum und Energie Bayern og Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Konklusion

- 1) Artikel 3, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet skal fortolkes således, at en national foranstaltning, der har til formål at beskytte natur og landskab, og som med henblik herpå fastsætter generelle forbud og krav om tilladelse uden at indføre tilstrækkeligt detaljerede bestemmelser om indholdet, udarbejdelsen og iværksættelsen af de projekter, der er omhandlet i bilag I og II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, ikke er omfattet af denne bestemmelses anvendelsesområde.
- 2) Artikel 3, stk. 4, i direktiv 2001/42 skal fortolkes således, at en national foranstaltning, der har til formål at beskytte natur og landskab, og som med henblik herpå fastsætter generelle forbud og krav om tilladelse uden at indføre tilstrækkeligt detaljerede bestemmelser om indholdet, udarbejdelsen og iværksættelsen af projekterne, ikke er omfattet af denne bestemmelses anvendelsesområde.

⁽¹⁾ EUT C 304 af 14.9.2020.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 24. februar 2022 — Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA og Cassandra Holding Company SIA mod Den Fælles Afviklingsinstans og Den Europæiske Centralbank

(Sag C-364/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – forordning (EU) nr. 806/2014 – artikel 18 – afviklingsprocedure – erklæring fra Den Europæiske Centralbank (ECB) om, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – Den Fælles Afviklingsinstans’ afgørelse om ikke at vedtage nogen afviklingsordning – ingen offentlig interesse – likvidation i overensstemmelse med national ret – aktionærer – ikke umiddelbart berørt – afvisning)

(2022/C 165/11)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA og Cassandra Holding Company SIA (ved Rechtsanwalt O. Behrends)

De øvrige parter i appelsagen: Den Fælles Afviklingsinstans (først ved H. Ehlers, A. Valavanidou og E. Muratori, herefter ved H. Ehlers og E. Muratori, som befuldmægtigede, bistået af solicitor B. Heenan samt abogados J. Rivas Andrés og A. Manzanogue Valverde) og Den Europæiske Centralbank (ECB) (ved E. Koupepidou og G. Marafioti, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA og Cassandra Holding Company SIA bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Den Fælles Afviklingsinstans.
- 3) Den Europæiske Centralbank bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 320 af 28.9.2020.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. februar 2022 — CJ mod Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Vigo — Spanien)

(Sag C-389/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring – direktiv 79/7/EØF – artikel 4, stk. 1 – forbud mod enhver form for forskelsbehandling på grundlag af køn – hushjælp – beskyttelse ved arbejdsløshedsforsikring – udelukkelse – situation, der stiller kvindelige arbejdstagere særlig ufordelagtigt – legitime socialpolitiske formål – proportionalitet)

(2022/C 165/12)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Vigo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CJ

Sagsøgt: Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Konklusion

Artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter de ydelser, der i henhold til en lovbestemt social sikringsordning tildeles hushjælpsansatte, ikke omfatter arbejdsløshedsydelse, eftersom denne bestemmelse stiller særligt kvindelige arbejdstagere ufordelagtigt i forhold til mandlige arbejdstagere, og eftersom den ikke er begrundet i objektive forhold, som intet har at gøre med forskelsbehandlingen på grundlag af køn.

(¹) EUT C 423 af 7.12.2020.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 24. februar 2022 – Airhelp Limited mod Austrian Airlines AG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht Korneuburg — Østrig)

(Sag C-451/20) (¹)

[Præjudiciel forelæggelse – lufttransport – forordning (EF) nr. 261/2004 – artikel 3, stk. 1 – anvendelsesområde – direkte tilsluttet flyforbindelse med afgang- og bestemmelsessted i et tredjeland – samlet reservation hos et EF-luftfartsselskab – flytilslutning på en medlemsstats område – artikel 5, stk. 1, litra c), nr. iii), og artikel 7 – forsinket omlagt flyvning – hensyntagen til det faktiske ankomsttidspunkt med henblik på kompensation]

(2022/C 165/13)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesgericht Korneuburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Airhelp Limited

Sagsøgt: Austrian Airlines AG

Konklusion

Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 skal fortolkes således, at denne forordning ikke finder anvendelse på en direkte tilsluttet flyforbindelse, der er blevet reserveret samlet, og som består af to delflyvninger, som skal udføres af et EF-luftfartsselskab, når både afgangslufthavnen for den første delflyvning og ankomstlufthavnen for den anden delflyvning er beliggende i et tredjeland, mens det kun er den lufthavn, hvor mellemlandingen finder sted, der er beliggende på en medlemsstats område.

(¹) EUT C 433 af 14.12.2020.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 24. februar 2022 — PJ mod Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio dei monopoli per la Toscana og Ministero dell'Economia e delle Finanze (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien)

(Sag C-452/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – tilnærmelse af lovgivningerne – direktiv 2014/40/EU – artikel 23, stk. 3 – WHO-rammekonventionen om bekæmpelse af tobaksrygning – forbud mod salg af tobaksvarer til mindreårige – sanktionsordning – effektive, rimelige og afskrækkende sanktioner – forpligtelse for sælgere af tobaksvarer til at kontrollere køberens alder ved salget af disse varer – bøde – drift af en tobaksforretning – suspension af driftsbevillingen i en periode på 15 dage – proportionalitetsprincippet – forsigtighedsprincippet)

(2022/C 165/14)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PJ

Sagsøgte: Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio dei monopoli per la Toscana og Ministero dell'Economia e delle Finanze

Konklusion

Proportionalitetsprincippet skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning, der i tilfælde af en første overtrædelse af forbuddet mod salg af tobaksvarer til mindreårige ud over at pålægge en administrativ bøde fastsætter en suspension af den bevilling, der tillader den erhvervsdrivende, som har overtrådt dette forbud, at sælge sådanne varer i en periode på 15 dage, for så vidt som en sådan lovgivning ikke overskrider de grænser, der er passende og nødvendige for at nå målet om at beskytte menneskers sundhed og navnlig at nedbringe rygeprævalensen blandt unge.

⁽¹⁾ EUT C 423 af 7.12.2020.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. februar 2022 — Namur-Est Environnement ASBL mod Région wallonne (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien)

(Sag C-463/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – miljø – direktiv 2011/92/EU – vurdering af visse projekters indvirkning på miljøet – direktiv 92/43/EØF – bevaring af naturtyper – forholdet mellem den vurderings- og tilladelsesprocedure, der er omhandlet i artikel 2 i direktiv 2011/92/EU, og en national procedure for undtagelse fra foranstaltningerne til beskyttelse af arter, der er fastsat i direktiv 92/43/EØF – begrebet »tilladelse« – kompleks beslutningsprocedure – forpligtelse til at foretage en vurdering – materiel rækkevidde – det stadium af proceduren, hvor offentlighedens deltagelse i beslutningsproceduren skal være sikret)

(2022/C 165/15)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Namur-Est Environnement ASBL

Sagsøgt: Région wallonne

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet skal fortolkes således, at en afgørelse, der er vedtaget i henhold til artikel 16, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, hvorved en bygherre indrømmes en undtagelse fra de foranstaltninger, der finder anvendelse på området for beskyttelse af arter, med henblik på at gennemføre et projekt som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), i direktiv 2011/92, er omfattet af proceduren for tilladelse af dette projekt som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 2, litra c), såfremt for det første gennemførelsen af det nævnte projekt ikke kan ske, uden at bygherren har opnået denne afgørelse, og for det andet den myndighed, der har kompetence til at give tilladelse til et sådant projekt, bevarer muligheden for at vurdere indvirkningerne på miljøet deraf strengere, end dette skete i den nævnte afgørelse.
- 2) Direktiv 2011/92 skal, navnlig henset til direktivets artikel 6 og 8, fortolkes således, at vedtagelsen af en forudgående afgørelse, hvorved en bygherre indrømmes en undtagelse fra de foranstaltninger, der finder anvendelse på området for beskyttelse af arter, med henblik på at gennemføre et projekt som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 2, litra a), ikke nødvendigvis forudsætter, at offentligheden skal have deltaget inden da, for så vidt som offentlighedens deltagelse er sikret effektivt inden vedtagelsen af den afgørelse, som skal træffes af den myndighed, der har kompetence til at give den eventuelle tilladelse til dette projekt.

(¹) EUT C 9 af 11.1.2021.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — XXXX mod Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Belgien)

(Sag C-483/20) (¹)

[Præjudiciel forelæggelse – fælles asylpolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 33, stk. 2, litra a) – afvisning af en ansøgning om international beskyttelse, der er blevet indgivet i en medlemsstat af en tredjelandstatsborger, som har opnået flygtningestatus i en anden medlemsstat, når denne tredjelandstatsborgers mindreårige barn, der har subsidiær beskyttelsesstatus, opholder sig i den første medlemsstat – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 7 – ret til respekt for familieliv – artikel 24 – barnets tarv – ingen tilsidesættelse af artikel 7 og 24 i chartret om grundlæggende rettigheder som følge af afvisningen af ansøgningen om international beskyttelse – direktiv 2011/95/EU – artikel 23, stk. 2 – medlemsstaternes forpligtelse til at sikre opretholdelsen af familiens enhed for personer med international beskyttelse]

(2022/C 165/16)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XXXX

Sagsøgt: Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

Konklusion

Artikel 33, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med artikel 7 og artikel 24, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at en medlemsstat udøver den ved bestemmelsen indrømmede mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse med den begrundelse, at ansøgeren allerede er blevet tildelt flygtningestatus af en anden medlemsstat, hvis denne ansøger er far til et uledsaget mindreårigt barn, der har opnået subsidiær beskyttelsesstatus i den første medlemsstat, uden at dette dog udelukker en anvendelse af artikel 23, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse.

(¹) EUT C 9 af 11.1.2021.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 24. februar 2022 — Alstom Transport SA mod Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, Strabag AG — Sucursala București og Swietelsky AG Linz — Sucursala București (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel București — Rumænien)

(Sag C-532/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 92/13/EØF – fremgangsmåderne for indgåelse af offentlige kontrakter inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation – artikel 1, stk. 1 og 3 – adgang til klageprocedurer – artikel 2c – tidsfrister for indgivelse af klage – beregning – klage over en beslutning om en tilbudsgivers adgang)

(2022/C 165/17)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Alstom Transport SA

Sagsøgte: Compania Națională de Căi Ferate CFR SA, Strabag AG — Sucursala București og Swietelsky AG Linz — Sucursala București

Konklusion

Artikel 1, stk. 1, fjerde afsnit, artikel 1, stk. 3, samt artikel 2c i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/23/EF af 26. februar 2014, skal fortolkes således, at den frist, inden for hvilken den tilbudsgiver, der har fået tildelt en kontrakt, kan indgive klage over en beslutning fra ordregiveren, hvorved det som led i beslutningen om tildeling af denne kontrakt fastslås, at en fravalgt tilbudsgivers bud kan indgå i udbuddet, kan beregnes ved som referencepunkt at anvende datoen for denne valgte tilbudsgivers modtagelse af denne beslutning om tildeling, selv om den fravalgte tilbudsgiver på denne dato endnu ikke havde indgivet klage over denne beslutning. Derimod gælder det, at hvis den nævnte valgte tilbudsgiver som led i meddelelsen eller offentliggørelsen af den nævnte beslutning ikke i overensstemmelse med denne artikel 2c er blevet fremsendt en kort redegørelse for de relevante grunde i forbindelse med denne beslutning, såsom oplysninger vedrørende fremgangsmåden for vurdering af det nævnte bud, skal denne frist beregnes ved som referencepunkt at anvende fremsendelsen til denne valgte tilbudsgiver af en sådan redegørelse.

(¹) EUT C 53 af 15.2.2021.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 24. februar 2022 — »Tiketa« UAB mod M.Š. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litauen)

(Sag C-536/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – direktiv 2011/83/EU – forbrugeraftaler – begrebet »erhvervsdrivende« – oplysningsforpligtelse vedrørende aftaler om fjernsalg – krav om fremlæggelse af de påkrævede oplysninger på en klar og forståelig måde og på et varigt medium)

(2022/C 165/18)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: »Tiketa« UAB

Sagsøgt: M.Š.

Procesdeltager: »Baltic Music« VšĮ

Konklusion

- 1) Artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF skal fortolkes således, at ikke alene en fysisk eller juridisk person, der handler som led i sit eget erhverv som handlende, håndværker eller industridrivende eller udøver et liberalt erhverv, i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler, men også en fysisk eller juridisk person, der handler som formidler i denne erhvervsdrivendes navn eller på dennes vegne, udgør en »erhvervsdrivende« i denne bestemmelses forstand, idet denne formidler og den primære erhvervsdrivende begge kan kvalificeres som »erhvervsdrivende« i denne bestemmelses forstand, uden at det til dette formål er nødvendigt at fastslå, at der foreligger en dobbelt levering af tjenesteydelser.
- 2) Artikel 6, stk. 1 og 5, og artikel 8, stk. 1 og 7, i direktiv 2011/83 skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for, at de i denne artikel 6, stk. 1, omhandlede oplysninger forud for indgåelsen af aftalen kun gives til forbrugeren i de almindelige vilkår for levering af tjenesteydelser på formidlerens websted, som godkendes aktivt af denne forbruger ved at sætte kryds i den hertil beregnede rubrik, forudsat at sådanne oplysninger bringes til denne forbrugers kendskab på klar og forståelig vis. En sådan måde at give oplysninger på kan imidlertid ikke træde i stedet for den bekræftelse, der i overensstemmelse med dette direktivs artikel 8, stk. 7, skal gives til forbrugeren på et varigt medium, idet denne omstændighed ikke er til hinder for, at disse oplysninger udgør en integreret del af aftalen om fjernsalg eller aftalen indgået uden for fast forretningssted.

⁽¹⁾ EUT C 19 af 18.1.2021.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 24. februar 2022 — ORLEN KolTrans sp. z o.o. mod Prezes Urzędu Transportu Kolejowego (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Okręgowy w Warszawie — Polen)

(Sag C-563/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – jernbanetransport – direktiv 2001/14/EF – artikel 4 – fastsættelse af infrastrukturafgifter ved forvalterens afgørelse – artikel 30, stk. 2 – administrativ klageadgang for jernbanevirksomheder – artikel 30, stk. 6 – domstolskontrol med tilsynsorganets afgørelser]

(2022/C 165/19)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ORLEN KolTrans sp. z o.o.

Sagsøgt: Prezes Urzędu Transportu Kolejowego

Konklusion

- 1) Artikel 30, stk. 2, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14/EF af 26. februar 2001 om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/58/EF af 23. oktober 2007, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke regulerer, om en jernbanevirksomhed, som benytter eller har til hensigt benytte jernbaneinfrastrukturen, skal kunne deltage i den eventuelle procedure, som føres af tilsynsorganet med henblik på vedtagelsen af en afgørelse, hvorved infrastrukturforvalterens forslag til enhedssatser for grundafgiften for minimumsadgang til infrastrukturen godkendes eller afvises.
- 2) Artikel 30, stk. 6, i direktiv 2001/14, som ændret ved direktiv 2007/58, skal fortolkes således, at en jernbanevirksomhed, som benytter eller har til hensigt at benytte jernbaneinfrastrukturen, for den kompetente retsinstans skal kunne anfægte tilsynsorganets afgørelse om godkendelse af de enhedssatser for grundafgiften for minimumsadgang til infrastrukturen, som forvalteren af denne infrastruktur har fastsat.

⁽¹⁾ EUT C 44 af 8.2.2021.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 2022 — SC Cridar Cons SRL mod Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj og Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Înalta Curte de Casație și Justiție — Rumænien)

(Sag C-582/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – det fælles merværdiafgiftssystem – direktiv 2006/112/EF – artikel 167 og 168 – ret til fradrag – afslag – afgiftssvig – bevisoptagelse – udsættelse af behandlingen af en administrativ klage over en afgiftsansættelse, hvorved der nægtes ret til fradrag, indtil der er truffet afgørelse i en straffesag – medlemsstaternes procesautonomi – princip om afgiftens neutralitet – ret til god forvaltning – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder)

(2022/C 165/20)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Înalta Curte de Casație și Justiție

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SC Cridar Cons SRL

Sagsøgte: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj og Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca

Konklusion

Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, der tillader de nationale skatte- og afgiftsmyndigheder at udsætte behandlingen af en administrativ klage over en afgiftsansættelse, hvorved en afgiftspligtig person nægtes ret til fradrag af indgående merværdiafgift på grund af denne afgiftspligtige persons medvirken i afgiftssvig, for at der kan fremkomme yderligere objektive forhold vedrørende denne medvirken, forudsat for det første, at en sådan udsættelse ikke bevirker, at udfaldet af den administrative klagesag forsinkes ud over en rimelig frist, for det andet, at afgørelsen om denne udsættelse er faktisk og retligt begrundet og kan gøres til genstand for domstolsprøvelse, og, for det tredje, at den afgiftspligtige person, hvis det i sidste instans viser sig, at retten til fradrag er blevet nægtet i strid med EU-retten, kan opnå tilbagebetaling af det pågældende beløb inden for en rimelig frist og i givet fald morarenter. Under disse omstændigheder kræves det ikke, at den afgiftspligtige person i den periode, hvor klagebehandlingen er udsat, får udsat fuldbyrdelsen af afgiftsansættelsen, medmindre det i tilfælde af alvorlig tvivl med hensyn til afgiftsansættelsens lovlighed er nødvendigt at anordne en udsættelse af afgiftsansættelsen for at undgå, at den afgiftspligtige person lider et alvorligt og uopretteligt tab.

⁽¹⁾ EUT C 53 af 15.2.2021.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 3. marts 2022 — Presidenza del Consiglio dei Ministri m.fl. mod UK m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien)

(Sag C-590/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – samordning af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser vedrørende lægevirksomhed – direktiv 75/363/EØF og 82/76/EØF – speciallægeuddannelse – aflønning med et passende beløb – anvendelse af direktiv 82/76/EØF på uddannelser, der er påbegyndt inden datoen for dets ikrafttrædelse, og som fortsætter efter datoen for udløbet af gennemførelsesfristen)

(2022/C 165/21)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte suprema di cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Presidenza del Consiglio dei Ministri m.fl.

Sagsøgt: UK m.fl.

Konklusion

Artikel 2, stk. 1, litra c), og artikel 3, stk. 1 og 2, i samt bilaget til Rådets direktiv 75/363/EØF af 16. juni 1975 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som læge, som ændret ved Rådets direktiv 82/76/EØF af 26. januar 1982, skal fortolkes således, at enhver speciallægeuddannelse på heltids- eller deltidsbasis, der blev påbegyndt før ikrafttrædelsen af direktiv 82/76 den 29. januar 1982 og fortsatte efter udløbet af gennemførelsesfristen for dette direktiv den 1. januar 1983, for perioden for denne uddannelse fra og med den 1. januar 1983 og indtil afslutningen af uddannelsen skal aflønnes med et passende beløb som omhandlet i dette bilag, forudsat at denne uddannelse vedrører et lægespeciale, som er fælles for alle medlemsstaterne eller for to eller flere medlemsstater, og som er nævnt i artikel 5 eller 7 i Rådets direktiv 75/362/EØF af 16. juni 1975 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser.

⁽¹⁾ Dato for indlevering: 10/11/2020.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 24. februar 2022 — Suzlon Wind Energy Portugal — Energia Eólica Unipessoal, Lda mod Autoridade Tributária e Aduaneira (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal Administrativo — Portugal)

(Sag C-605/20) ⁽¹⁾

[Præjudiciel forelæggelse – skatter og afgifter – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 2, stk. 1, litra c) – anvendelse ratione temporis – momspligtige ydelser – levering af ydelser mod vederlag – kriterier – forhold inden for en koncern – tjenesteydelser, der består i at reparere eller udskifte vindmøllekomponenter under garanti og i at udarbejde rapporter om manglende overensstemmelse – debetnotaer udstedt af tjenesteyderen uden angivelse af moms – det af tjenesteyderen foretagne fradrag for den moms, der er blevet pålagt de varer og tjenesteydelser, som den pågældende er blevet faktureret af sine underleverandører for leveringerne heraf]

(2022/C 165/22)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal Administrativo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Suzlon Wind Energy Portugal — Energia Eólica Unipessoal, Lda

Sagsøgt: Autoridade Tributária e Aduaneira

Konklusion

Artikel 2, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at transaktioner — der finder sted som led i et aftaleforhold, der identificerer en leverandør af tjenesteydelser, erhververen af disse og arten af de pågældende ydelser — som den afgiftspligtige person behørigt har bogført, hvorpå der er angivet en betegnelse, der bekræfter deres karakter af tjenesteydelser, og som har givet anledning til et af tjenesteyderen modtaget vederlag, der udgør den faktiske modværdi af de nævnte ydelser i form af debetnotaer, udgør en levering af ydelser, som foretages mod vederlag i denne bestemmelses forstand, uanset om den afgiftspligtige person for det første eventuelt ikke har oppebåret nogen fortjeneste, og der for det andet foreligger en garanti vedrørende de varer, som har været genstand for de nævnte tjenesteydelser.

(¹) EUT C 44 af 8.2.2021.

**Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 24. februar 2022 — Pharmacie populaire — La Sauvegarde SCRL mod État belge (C-52/21) og Pharma Santé — Réseau Solidaris SCRL mod État belge (C-53/21),
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Liège — Belgien)**

(Forenede sager C-52/21 og C-53/21) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – fri udveksling af tjenesteydelser – artikel 56 TEUF – restriktioner – skattelovgivning – selskabsskat – forpligtelse for købere af tjenesteydelser til at udarbejde og indgive dokumentation til skatteforvaltningen vedrørende de beløb, som er faktureret af tjenesteydere, der er etableret i en anden medlemsstat – fravær af sådan forpligtelse for så vidt angår levering af tjenesteydelser, der udelukkende finder sted internt – begrundelse – effektiv skattekontrol – proportionalitet)

(2022/C 165/23)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Liège

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Pharmacie populaire — La Sauvegarde SCRL (C-52/21) og Pharma Santé — Réseau Solidaris SCRL (C-53/21)

Sagsøgt: État belge (C-52/21 og C-53/21)

Konklusion

Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der pålægger ethvert selskab, der er etableret på denne første medlemsstats område, at indgive oversigter til skatteforvaltningen vedrørende de betalinger i form af vederlag for tjenesteydelser, der er købt hos tjenesteydere, som er etableret i en anden medlemsstat, og hvor disse sidstnævnte tjenesteydere er omfattet af såvel lovgivningen om virksomheders bogføring som en forpligtelse til at udstede fakturaer i overensstemmelse med lovgivningen om merværdiafgift, idet de ellers pålignes en højere selskabsskat svarende til 50 % eller 100 % af værdien af disse tjenesteydelser, mens den førstnævnte medlemsstat i overensstemmelse med administrativ praksis ikke pålægger en tilsvarende forpligtelse, når de nævnte tjenesteydelser leveres af tjenesteydere, som er etableret på dens område.

(¹) EUT C 128 af 12.4.2021.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — sag indledt af RS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Craiova — Rumænien)

(Sag C-430/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – retsstat – retsvæsenets uafhængighed – artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – EU-rettens forrang – en national domstols manglende beføjelse til at efterprøve, om nationale retsfor skrifter, der af forfatningsdomstolen i den pågældende medlemsstat er blevet fundet forenelige forfatningen, er forenelige med EU-retten – disciplinær forfølgning)

(2022/C 165/24)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Craiova

Parter i hovedsagen

Sagsøger: RS

Konklusion

- 1) Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2 og 3, TEU, med artikel 267 TEUF og med princippet om EU-rettens forrang, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning eller praksis, som indebærer, at en medlemsstats almindelige domstole ikke er beføjet til at efterprøve, om nationale retsfor skrifter, som denne medlemsstats forfatningsdomstol har fundet forenelige med en national forfatningsbestemmelse, der pålægger overholdelsen af princippet om EU-rettens forrang, er forenelige med EU-retten.
- 2) Artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og artikel 4, stk. 2 og 3, TEU, med artikel 267 TEUF og med princippet om EU-rettens forrang, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national lovgivning eller praksis, der gør det muligt at pålægge en national dommer disciplinært ansvar med den begrundelse, at denne har anvendt EU-retten, således som fortolket af Domstolen, og herved har set bort fra en praksis fra den pågældende medlemsstats forfatningsdomstol, som er uforenelig med princippet om EU-rettens forrang.

⁽¹⁾ EUT C 371 af 3.11.2020.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 22. februar 2022 — Fuldbyrkelse af europæiske arrestordrer udstedt mod X (C-562/21 PPU) og Y (C-563/21 PPU) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Amsterdam — Nederlandene)

(Forenede sager C-562/21 PPU og C-563/21 PPU) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 1, stk. 3 – procedurer for overgivelse mellem medlemsstaterne – betingelser for fuldbyrkelse – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 47, stk. 2 – grundlæggende ret til en retfærdig rettergang ved en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov – systemiske eller generelle mangler – prøvelse i to trin – kriterier for anvendelse – den fuldbyrkende judicielle myndigheds pligt til på konkret og præcis vis at undersøge, om der er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den person, som er genstand for en europæisk arrestordre, i tilfælde af overgivelse løber en reel risiko for krænkelse af sin grundlæggende ret til en retfærdig rettergang ved en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov)

(2022/C 165/25)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Amsterdam

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: X (C-562/21 PPU) og Y (C-563/21 PPU)

Konklusion

Artikel 1, stk. 2 og 3, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at når den fuldbyrdende judicielle myndighed, der skal træffe afgørelse om overgivelse af en person, som er genstand for en europæisk arrestordre, råder over oplysninger, som viser, at der foreligger systemiske eller generelle mangler for så vidt angår uafhængigheden af den dømmende magt i den udstedende medlemsstat med hensyn bl.a. til proceduren for udnævnelse af denne magts medlemmer, kan denne myndighed kun nægte at overgive denne person:

- i forbindelse med en europæisk arrestordre udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, såfremt den nævnte myndighed fastslår, at der under de særlige omstændigheder i sagen er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den ved artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fastsatte grundlæggende ret for den pågældende person til en retfærdig rettergang ved en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, er blevet krænket, henset bl.a. til de oplysninger, som personen har fremlagt, og som vedrører sammensætningen af det dommerkollegium, der har påkendt vedkommendes straffesag, eller enhver anden omstændighed med relevans for vurderingen af dette kollegiums uafhængighed og upartiskhed, og
- i forbindelse med en europæisk arrestordre udstedt med henblik på strafforfølgning, såfremt den nævnte myndighed fastslår, at der under de særlige omstændigheder i sagen er alvorlige og godtgjorte grunde til at antage, at den pågældende person i tilfælde af overgivelse løber en reel risiko for krænkelse af denne grundlæggende rettighed, henset bl.a. til de oplysninger, som personen har fremlagt, og som vedrører den pågældendes personlige situation, arten af den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende retsforfølges, den faktiske sammenhæng, hvori denne europæiske arrestordre indgår, eller enhver anden omstændighed, der er relevant for vurderingen af, om det dommerkollegium, som sandsynligvis skal træffe afgørelse i proceduren vedrørende denne person, er uafhængigt og upartisk.

(¹) EUT C 2 af 3.1.2022.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 10. januar 2022 — straffesag mod ZI og TQ (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Parma — Italien)

(Sag C-437/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement – hasardspil – koncessioner på indsamling af væddemål – forlængelse af allerede tildelte koncessioner – regulering af de dataoverførselscentre (CTD'er), der udøver denne aktivitet uden koncession eller polititilladelse – begrænset frist – afvisning af anmodningen om præjudiciel afgørelse)

(2022/C 165/26)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Parma

Tiltalte i straffesagen

ZI og TQ

Konklusion

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Parma (retten i Parma, Italien) ved afgørelse af 8. november 2019 afvises.

(¹) Dato for indgivelse: 17.9.2020.

Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 21. februar 2022 — Leonardo SpA mod Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale del Lazio (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Commissione tributaria provinciale di Roma — Italien)

(Sag C-550/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2 og artikel 94 i Domstolens procesreglement – det fælles merværdiafgiftssystem – manglende tilstrækkelig præcisering – åbenbart afvisningsgrundlag)

(2022/C 165/27)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione tributaria provinciale di Roma

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Leonardo SpA

Sagsøgt: Agenzia delle Entrate — Direzione Regionale del Lazio

Konklusion

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione tributaria provinciale di Roma (retten i første instans i skatte- og afgiftsretlige sager i provinsen Rom, Italien) ved afgørelse af 21. juli 2021 afvises.

⁽¹⁾ Dato for indgivelse: 6.9.2021.

Kendelse afsagt af Domstolens Præsident 23. februar 2022 — TV mod Land Hessen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Wiesbaden — Tyskland)

(Sag C-63/22) ⁽¹⁾

(Beskyttelse af personoplysninger – oplysningsbureau (kontor for økonomiske oplysninger) – vurdering af fysiske personers kreditværdighed (»scoring«) på grundlag af ikke-verificerede oplysninger fra kreditorer – lovlighed af behandlingen af oplysningerne og fælles dataansvar)

(2022/C 165/28)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TV

Sagsøgt: Land Hessen

Procesdeltager: SCHUFA Holding AG

Konklusion

Sag C-63/22 slettes fra Domstolens register.

⁽¹⁾ Indgivelsesdato: 1.2.2022.

Appel iværksat den 24. maj 2021 af Roberto Alejandro Macías Chávez, José María Castillejo Oriol og Fernando Presencia til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 27. april 2021 i sag T-719/20, Macías Chávez m.fl. mod Spanien og Parlamentet

(Sag C-322/21 P)

(2022/C 165/29)

Processprog: spansk

Parter

Appellanter: Roberto Alejandro Macías Chávez, José María Castillejo Oriol og Fernando Presencia (ved advokat J. Jover Padró)

De andre parter i appelsagen: Europa-Parlamentet og Kongeriget Spanien

Ved kendelse af 1. februar 2022 har Domstolen (Tiende Afdeling) forkastet appellen, idet det var åbenbart, at den dels skulle afvises, dels savnede grundlag, og har pålagt appellanterne at bære deres egne omkostninger.

Appel iværksat den 10. september 2021 af Acciona, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 30. juni 2021 i sag T-362/20 — Acciona mod EUIPO — Agencia Negociadora PB (REACCIONA)

(Sag C-557/21 P)

(2022/C 165/30)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Acciona, S.A. (ved advokat J.C. Erdozain López)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Agencia Negociadora PB, S.L.

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 27. januar 2022 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Acciona, S.A. bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 25. november 2021 — IEF Service GmbH mod HB

(Sag C-710/21)

(2022/C 165/31)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant og oprindelig sagsøgt: IEF Service GmbH

Revisionsindstævnt og oprindelig sagsøger: HB

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 9, stk. 1, i direktiv 2008/94/EF⁽¹⁾ om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens fortolkes således, at en virksomhed som omhandlet i denne artikel allerede har aktiviteter i mindst to medlemsstater, hvis den tilbyder sine ydelser i en anden medlemsstat, til dette formål beskæftiger en selvstændig salgssingeniør i den pågældende medlemsstat, og en arbejdstager, som er ansat ved virksomhedens hjemsted, regelmæssigt arbejder på hjemmekontoret i den anden medlemsstat hver anden uge?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Skal artikel 9, stk. 1, i direktiv 2008/94 fortolkes således, at en arbejdstager i en sådan virksomhed, som har sin bopæl i den anden medlemsstat og er omfattet af socialforsikringspligten i denne medlemsstat, men skiftevis udfører sit arbejde en uge i den medlemsstat, hvor arbejdsgiveren har sit hjemsted, og derefter en uge i den medlemsstat, hvor han har sin bopæl og er omfattet af socialforsikringen, »sædvanligvis« udfører dette i begge medlemsstater som omhandlet i denne artikel?

3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende:

Skal artikel 9, stk. 1, i direktiv 2008/94/EF fortolkes således, at ansvaret for at dække de uækkede tilgodehavender for en arbejdstager, som sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde i to medlemsstater, påhviler

a) garantiinstitutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning denne er omfattet af i forbindelse med koordineringen af de sociale sikringsordninger (socialforsikring), hvis garantiinstitutionerne i henhold til artikel 3 i direktiv 2008/94/EF i begge stater er udformet på en sådan måde, at arbejdsgiverbidragene til finansiering af sikringsinstitutionen skal betales som en del af de tvungne bidrag til socialforsikringen

b) eller garantiinstitutionen i den anden medlemsstat, hvor den insolvente virksomhed har sit hjemsted, eller

c) garantiinstitutionerne i begge medlemsstater, således at arbejdstageren ved ansøgningen kan vælge, hvilken han vil benytte?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22.10.2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (kodificeret udgave) (EUT 2008, L 283, s. 36).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel București (Rumænien) den 21. december 2021 — R.I. mod Inspectia Judiciară og N.L.

(Sag C-817/21)

(2022/C 165/32)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Sagsøger: R.I

Sagsøgte: Inspectia Judiciară og N.L.

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2 og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union, beslutning 2006/928 (om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områderne retsreform og bekæmpelse af korruption) (¹) samt de garantier for uafhængighed og upartiskhed, som kræves efter EU-retten, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, ifølge hvilken retsinspektoratets chefspektør kan udstede administrative retsakter af regulerende karakter (trinlavere end en lov) og/eller af individuel karakter, hvormed denne selvstændigt bestemmer organiseringen af retsinspektoratets institutionelle ramme for udvælgelse af retsinspektører og evalueringen af disse arbejder, gennemførelsen af inspektionsaktiviteterne samt udnævnelsen af den assisterende chefspektør, såfremt disse personer i henhold til den relevante organiske lov er de eneste, som har beføjelse til at gennemføre, godkende eller anfægte foranstaltninger bestående i disciplinære undersøgelser af chefspektøren?

(¹) Kommissionens Beslutning af 13.12.2006 om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områdenes retsreform og bekæmpelse af korruption (EUT 2006, L 354, s. 56).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumænien) den 30. december 2021 — Banca A mod ANAF og ANAF's formand

(Sag C-827/21)

(2022/C 165/33)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Înalta Curte de Casație și Justiție

Parter i hovedsagen

Sagsøger i genoptagelsessagen: Bank A

Sagsøgte: ANAF og ANAF's formand

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Har en national ret pligt til at anlægge en fortolkning af den nationale skattebestemmelse, som finder anvendelse på interne situationer og regulerer skattefri kapitalvinding i forbindelse med annulleringen af det modtagende selskabs kapitalandel i det indskydende selskab, der er i overensstemmelse med Rådets direktiv 2009/133/EF⁽¹⁾ under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, hvor
 - den nationale lovgiver har reguleret indenlandske transaktioner og lignende grænseoverskridende transaktioner ved flere forskellige bestemmelser og disse bestemmelser ikke er identiske,
 - bestemmelserne i national ret vedrørende indenlandske transaktioner, imidlertid anvender direktivets begreber, navnlig fusion, tilførsel af aktiver og passiver samt annullering af kapitalandel,
 - forarbejderne til den nationale skattelov kan fortolkes således, at den nationale lovgiver havde til hensigt at indføre den samme skattemæssige behandling af indenlandske og grænseoverskridende transaktioner, som blev reguleret ved gennemførelsen af direktivet, med henblik på at overholde princippet om skattnneutralitet ved fusioner uden at give anledning til forskelsbehandling og konkurrencefordrejninger?
- 2) Skal artikel 7 i Rådets direktiv 2009/133/EF fortolkes således, at fordelene i form af skattefri kapitalvinding i forbindelse med annulleringen af et selskabs kapitalandel i et andet selskab som følge af, at det andet selskabs aktiver og passiver tilføres det førstnævnte selskab, ikke kan nægtes med den begrundelse, at den omhandlede transaktion ikke opfylder alle betingelser i bestemmelserne i national ret vedrørende indenlandske transaktioner for at kunne betragtes som fusion?
- 3) Skal artikel 7 i Rådets direktiv 2009/133/EF fortolkes således, at fordelene i form af skattefritagelse omfatter den fortjeneste som følge af en erhvervelse til en gunstig pris, som er opført i det overtagende selskabs resultatopgørelse?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2009/133/EF af 19.10.2009 om en fælles beskatningsordning ved fusion, spaltning, partiel spaltning, tilførsel af aktiver og ombytning af aktier vedrørende selskaber i forskellige medlemsstater og ved flytning af et SE's eller SCE's vedtægtsmæssige hjemsted mellem medlemsstater (EUT 2009, L 310, s. 34).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 6. januar 2022 — RF mod Finanzamt G

(Sag C-15/22)

(2022/C 165/34)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger og revisionsappellant: RF

Sagsøgt og revisionsindstævnt: Finanzamt G

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 208 sammenholdt med artikel 210 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national administrativ praksis, hvorefter der ikke fritages for beskatning i tilfælde, hvor et projekt inden for udviklingssamarbejde finansieres af Den Europæiske Udviklingsfond, hvorimod der under visse betingelser fritages for beskatning af den løn, som arbejdstageren modtager på grundlag af et aktuelt ansættelsesforhold for en aktivitet i forbindelse med den tyske offentlige udviklingshjælp inden for rammerne af det tekniske eller finansielle samarbejde, som for mindst 75 % vedkommende finansieres af et forbundsministerium med ansvar for udviklingssamarbejde eller af et statsejet privat selskab, der yder udviklingshjælp?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) den 10. januar 2022 — Caxamar — Comércio e Indústria de Bacalhau, S.A. mod Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sag C-23/22)

(2022/C 165/35)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Caxamar — Comércio e Indústria de Bacalhau, S.A.

Sagsøgt: Autoridade Tributária e Aduaneira

Præjudicielt spørgsmål

Tillader en korrekt fortolkning af retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte for 2014-2020, sammenholdt med bestemmelserne i Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 16. juni 2014 ⁽¹⁾, navnlig artikel 1 og artikel 2, nr. 11), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 af 11. december 2013 ⁽²⁾ og bilag I til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at nå frem til den konklusion, at forarbejdningen af fiskeri- og akvakulturprodukterne i forbindelse med »saltet torsk«, »frosset torsk« og »udvandet torsk«, som henhørende under CAE-kode 10204rev3, i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, og artikel 22, stk. 1, i Código Fiscal do Investimento (skattelov for investeringer), vedtaget ved Decreto-Lei n.º 162/2014 (lovdekret nr. 162/2014) af 31. oktober 2014, og [med] artikel 1 og 2 i Portaria n.º 282/2014 (ministeriel bekendtgørelse nr. 282/2014) af 30. december 2014, ikke er en aktivitet til forarbejdning af landbrugsprodukter med henblik på den ydede skattestøtte?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17.6.2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 (EUT 2014, L 187, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 af 11.12.2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 (EUT 2013, L 354, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Pesti Központi Kerületi Bíróság (Ungarn) den 25. januar 2022 — PannonHitel Pénzügyi Zrt. mod Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.)

(Sag C-51/22)

(2022/C 165/36)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Pesti Központi Kerületi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PannonHitel Pénzügyi Zrt.

Sagsøgt: Wizz Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.)

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 5, stk. 1, litra a), og artikel 8, stk. 1, litra a), første led, og stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 ⁽¹⁾ fortolkes således, at passageren kan udøve sin ret til at få den fulde købspris for billetten refunderet direkte over for luftfartsselskabet, også selv om vedkommende har bestilt billetten med bistand fra en tredjepart, der fungerer som formidler, til hvem passageren har betalt billetprisen, idet det er denne formidler, der har købt billetten af luftfartsselskabet og betalt billetprisen [til dette], uden at det fremgår, at formidleren har handlet som luftfartsselskabets autoriserede agent, eller at denne er en rejsearrangør?

⁽¹⁾ EUT 2004, L 46, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Frankfurt am Main (Tyskland) den 1. februar 2022 — IA mod DER Touristik Deutschland GmbH

(Sag C-62/22)

(2022/C 165/37)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Frankfurt am Main

Parter i hovedsagen

Sagsøger: IA

Sagsøgt: DER Touristik Deutschland GmbH

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 18, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 ⁽¹⁾ af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at bestemmelsen foruden at regulere den internationale kompetence også fastsætter en regel om de nationale domstoles stedlige kompetence i sager om rejsekontrakter, som skal overholdes af den ret, der træffer afgørelse i sagen, når såvel forbrugeren i sin egenskab af rejsende som hans kontrahent, rejsearrangøren, har deres bopæl i samme medlemsstat, men rejsemålet ikke ligger i denne medlemsstat, men i udlandet, med den konsekvens, at forbrugeren som supplement til de nationale regler kan anlægge sag mod rejsearrangøren vedrørende kontrakten ved retten på det sted, hvor han har sin bopæl?

⁽¹⁾ EUT 2012, L 351, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Stato (Italien) den 1. februar 2022 —
Viagogo AG mod Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni og Autorità Garante della
Concorrenza e del Mercato**

(Sag C-70/22)

(2022/C 165/38)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Appellant: Viagogo AG

Indstævnte: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni og Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktiv 2000/31/EF ⁽¹⁾, og navnlig artikel 3, 14 og 15, sammenholdt med artikel 56 TEUF, til hinder for at anvende nationale bestemmelser om salg af eventbilletter på det sekundære marked således, at en operatør af en hosting-platform, som er aktiv inden for EU — såsom appellant i den foreliggende sag — afskæres fra at levere tredjepartsbrugere tjenesteydelser bestående i annoncering vedrørende salg af eventbilletter på det sekundære marked, idet denne aktivitet er forbeholdt sælgere, eventarrangører eller andre personer, som har tilladelse fra offentlige myndigheder til at udstede billetter på det primære marked ved brug af certificerede systemer?
- 2) Er endvidere artikel 102 TEUF sammenholdt med artikel 106 TEUF til hinder for at anvende nationale bestemmelser om salg af eventbilletter således, at alle tjenesteydelser vedrørende det sekundære billetmarked (navnlig formidling) er forbeholdt sælgere, eventarrangører eller andre personer, som har tilladelse til at udstede billetter på det primære marked ved brug af certificerede systemer, idet leverandører af informationssamfundstjenester, som har til hensigt at udøve virksomhed som hosting-tjenesteydere som omhandlet i artikel 14 og 15 i direktiv 2000/31/EF, afskæres fra denne aktivitet, i særdeleshed såfremt dette forbehold — som i den foreliggende situation — bevirker, at en dominerende operatør på det primære marked for billetdistribution kan udvide sin dominerende stilling til at omfatte formidlingstjenester på det sekundære marked?
- 3) Kan begrebet passiv hosting-tjenesteyder i henhold til EU-retten, og navnlig direktiv 2000/31/EF, kun anvendes, når der ikke udføres aktiviteter bestående i filtrering, udvælgelse, indeksering, organisering, katalogisering, aggregering, vurdering, brug, ændring, ekstrahering eller fremme af brugergenereret indhold, hvor disse opfattes som vejledende indikatorer, som ikke nødvendigvis alle skal være til stede, idet de hver for sig kan betragtes som tegn på erhvervmæssig administration af tjenesten og/eller brug af en teknik til vurdering af brugeradfærd for at øge brugernes loyalitet, eller tilkommer det den forelæggende ret at tage stilling til relevansen af de ovennævnte omstændigheder, således at det — selv om én eller flere af dem foreligger — kan fastslås, at tjenesten er af hovedsageligt neutral karakter, hvorfor den berørte operatør kvalificeres som passiv hosting-tjenesteyder?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (EFT 2000, L 178, s. 1).

**Appel iværksat den 3. februar 2022 af Grupa Azoty S.A., Azomureş SA og Lipasmata Kavalas LTD
Ypokatastima Alloedapis til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 29. november
2021 i sag T-726/20, Grupa Azoty m.fl. mod Kommissionen**

(Sag C-73/22 P)

(2022/C 165/39)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Grupa Azoty S.A., Azomureş SA og Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Alloedapis (ved advokats D. Haverbeke, L. Ruessmann og P. Sellar)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Det fastslås, at appellanternes søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om delvis annullation af Kommissionens meddelelse af 25. september 2020 med overskriften »Retningslinjer for visse statsstøtteforanstaltninger som led i systemet for handel med kvoter for drivhusgasemissioner efter 2021«⁽¹⁾ kan antages til realitetsbehandling.
- Subsidiært ophæves den appellerede kendelse med den begrundelse, at Retten skulle have henskudt afgørelsen vedrørende formaliteten til behandling i forbindelse med sagens realitet.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på realitetsbehandling.
- Indstævnte tilpligtes at betale appellanternes sagsomkostninger.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne i sagen for Retten udsættes, indtil denne har truffet fuld afgørelse i sagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har til støtte for appellen fremsat to anbringender.

Det første anbringende om en utilstrækkelig begrundelse.

- Retten har ikke opfyldt sin forpligtelse til at give en tilstrækkelig begrundelse. For det første har Retten i den appellerede kendelses præmis 34-48 og 49-51 undladt at behandle de af appellanterne fremførte argumenter og at fastlægge de faktiske omstændigheder i den sag, som var indbragt for den. For det andet har den ikke forklaret, hvorfor appellanterne kun kunne være umiddelbart berørt af Kommissionens afgørelser vedtaget i henhold til specifik afledt ret. Dette vedrører den appellerede kendelses præmis 38.

Det andet anbringende, hvorefter Retten har begået en retlig fejl ved konstateringen af, at appellanterne ikke var umiddelbart berørt.

- Retten har i den appellerede kendelses præmis 26-30 henvist til fast retspraksis for så vidt angår kriteriet umiddelbart berørt. I forbindelse med dette kriterium skal Retten bedømme indholdet og arten af samt formålet med og realiteten af den retsakt, som anfægtes, såvel som den faktiske og retlige sammenhæng, som den indgår i. Retten har begået en retlig fejl ved sin vurdering af kravet i artikel 263 TEUF om at være »umiddelbart berørt«, idet den ikke har foretaget en sådan bedømmelse. Dette vedrører den appellerede kendelses præmis 34-48. Retten har skabt et scenarie, hvori appellanterne ikke har noget retsmiddel. Ved at undlade at følge og anvende kriteriet umiddelbart berørt har Retten begået en retlig fejl.

Subsidiært skulle Retten have henskudt afgørelsen om formaliteten til behandling i forbindelse med sagens realitet

- Artikel 130, stk. 7 og 8, i Rettens procesreglement kræver, at Retten henskyder sin afgørelse om en anmodning vedrørende formaliteten til behandling i forbindelse med sagens realitet, hvis særlige omstændigheder begrundes det, og dernæst fastsætter nye frister for fortsættelsen af sagsbehandlingen. I henhold til fast retspraksis foreligger der sådanne særlige omstændigheder, når det er nødvendigt at henskyde afgørelsen af retsplejehensyn.
- Retten havde pligt til at bedømme arten og indholdet af samt sammenhængen bag den anfægtede retsakt for at afgøre, om appellanterne var umiddelbart berørt heraf. Det er med henblik herpå nødvendigt at vurdere det materielle indhold af retsakten, og om den pålægger medlemsstaterne selvstændige juridiske forpligtelser. Der er et sammenfald mellem denne vurdering og det første anbringende vedrørende realiteten, som omhandler Kommissionens manglende kompetence til at vedtage bilag I til den anfægtede retsakt. Ved ikke at henskyde sin afgørelse vedrørende Kommissionens anbringende om formaliteten til behandling i forbindelse med sagens realitet har Retten tilsidesat artikel 130, stk. 7 og 8.

⁽¹⁾ EUT 2020, C 317, s. 5.

Appel iværksat den 4. februar 2022 af Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group, Brilen, SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosofi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proionton og Trevira GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 29. november 2021 i sag T-741/20, Advansa Manufacturing m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-77/22 P)

(2022/C 165/40)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group, Brilen, SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosofi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proionton og Trevira GmbH (ved advokats D. Haverbeke, L.Ruessmann og P. Sellar)

De andre parter i appelsagen: Dralon GmbH og Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Det fastslås, at appellanternes søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om delvis annullation af Kommissionens meddelelse af 25. september 2020 med overskriften »Retningslinjer for visse statsstøtteforanstaltninger som led i systemet for handel med kvoter for drivhusgasemissioner efter 2021«⁽¹⁾ kan antages til realitetsbehandling.
- Subsidiært ophæves den appellerede kendelse med den begrundelse, at Retten skulle have henskudt afgørelsen vedrørende formaliteten til behandling i forbindelse med sagens realitet.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på realitetsbehandling.
- De indstævnte tilpligtes at betale appellanternes sagsomkostninger.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne i sagen for Retten udsættes, indtil denne har truffet fuld afgørelse i sagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har til støtte for appellen fremsat to anbringender.

Det første anbringende om en utilstrækkelig begrundelse.

- Retten har ikke opfyldt sin forpligtelse til at give en tilstrækkelig begrundelse. For det første har Retten i den appellerede kendelses præmis 34-48 og 49-51 undladt at behandle de af appellanterne fremførte argumenter og at fastlægge de faktiske omstændigheder i den sag, som var indbragt for den. For det andet har den ikke forklaret, hvorfor appellanterne kun kunne være umiddelbart berørt af Kommissionens afgørelser vedtaget i henhold til specifik afledt ret. Dette vedrører den appellerede kendelses præmis 38.

Det andet anbringende, hvorefter Retten har begået en retlig fejl ved konstateringen af, at appellanterne ikke var umiddelbart berørt.

- Retten har i den appellerede kendelses præmis 26-30 henvist til fast retspraksis for så vidt angår kriteriet umiddelbart berørt. I forbindelse med dette kriterium skal Retten bedømme indholdet og arten af samt formålet med og realiteten af den retsakt, som anfægtes, såvel som den faktiske og retlige sammenhæng, som den indgår i. Retten har begået en retlig fejl ved sin vurdering af kravet i artikel 263 TEUF om at være »umiddelbart berørt«, idet den ikke har foretaget en sådan bedømmelse. Dette vedrører den appellerede kendelses præmis 34-48. Retten har skabt et scenarie, hvori appellanterne ikke har noget retsmiddel. Ved at undlade at følge og anvende kriteriet umiddelbart berørt har Retten begået en retlig fejl.

Subsidiært skulle Retten have henskudt afgørelsen om formaliteten til behandling i forbindelse med sagens realitet

- Artikel 130, stk. 7 og 8, i Rettens procesreglement kræver, at Retten henskyder sin afgørelse om en anmodning vedrørende formaliteten til behandling i forbindelse med sagens realitet, hvis særlige omstændigheder begrundet det, og dernæst fastsætter nye frister for fortsættelsen af sagsbehandlingen. I henhold til fast retspraksis foreligger der sådanne særlige omstændigheder, når det er nødvendigt at henskyde afgørelsen af retsplejehensyn.
- Retten havde pligt til at bedømme arten og indholdet af samt sammenhængen bag den anfægtede retsakt for at afgøre, om appellanterne var umiddelbart berørt heraf. Det er med henblik herpå nødvendigt at vurdere det materielle indhold af retsakten, og om den pålægger medlemsstaterne selvstændige juridiske forpligtelser. Der er et sammenfald mellem denne vurdering og det første anbringende vedrørende realiteten, som omhandler Kommissionens manglende kompetence til at vedtage bilag I til den anfægtede retsakt. Ved ikke at henskyde sin afgørelse vedrørende Kommissionens anbringende om formaliteten til behandling i forbindelse med sagens realitet har Retten tilsidesat artikel 130, stk. 7 og 8.

(¹) EUT 2020 C 317, s. 5

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 9 februar 2022 — Papier Mettler Italia S.r.l. mod Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare) og Ministero dello Sviluppo Economico

(Sag C-86/22)

(2022/C 165/41)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Papier Mettler Italia S.r.l.

Sagsøgte: Ministero della Transizione Ecologica (già Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare) og Ministero dello Sviluppo Economico

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 114, stk. 5 og 6, TEUF, artikel 16, stk. 1, i direktiv 94/62/EF (¹) og artikel 8 i direktiv 98/34/EF (²) til hinder for anvendelsen af en national bestemmelse som den, der er fastsat i det anfægtede interministerielle dekret, som forbyder markedsføring af engangsbæreposer, der er fremstillet af ikke-bionedbrydelige materialer, men som opfylder de øvrige krav i direktiv 94/62/EF, når disse nationale bestemmelser, der indeholder tekniske forskrifter, som er mere restriktive end fællesskabsbestemmelserne, ikke på forhånd af medlemsstaten er blevet meddelt til Europa-Kommissionen, men først er blevet meddelt efter vedtagelsen og før offentliggørelsen af foranstaltningen?
- 2) Skal artikel 1, artikel 2, artikel 9, stk. 1, og artikel 18 i direktiv 94/62/EF, suppleret med bestemmelserne i [punkt] 1, 2 og 3 i bilag II til direktivet, fortolkes således, at de er til hinder for vedtagelsen af en national bestemmelse, der forbyder markedsføring af engangsbæreposer, der er fremstillet af ikke-bionedbrydelige materialer, men som opfylder de øvrige krav i direktiv 94/62/EF, eller kan de yderligere tekniske forskrifter, der er fastsat i den nationale lovgivning, begrundes med henvisning til målet om at sikre et højere miljøbeskyttelsesniveau, i givet fald under hensyntagen til den særlige karakter af problemerne med affaldsindsamling i medlemsstaten og til nødvendigheden af, at denne medlemsstat også opfylder de i denne forbindelse fastsatte fællesskabsforpligtelser?
- 3) Skal artikel 1, artikel 2, artikel 9, stk. 1, og artikel 18 i direktiv 94/62/EF, suppleret med bestemmelserne i [punkt] 1, 2 og 3 i bilag II til direktivet, fortolkes således, at de udgør en klar og præcis bestemmelse, der forbyder enhver hindring for markedsføring af poser, der opfylder kravene i direktivet, og som medfører, at alle statslige organer, herunder offentlige myndigheder, skal undlade at anvende enhver national lovgivning, der måtte være i strid med direktivet?

- 4) Kan vedtagelsen af en national lovgivning, der forbyder markedsføring af engangsbæreposer, som ikke er biologisk nedbrydelige, men som er fremstillet i overensstemmelse med kravene i direktiv 94/62/EF, hvis den ikke er begrundet i målet om at sikre et højere miljøbeskyttelsesniveau, i den særlige karakter af problemerne med affaldsindsamling i den pågældende medlemsstat og i nødvendigheden af, at denne medlemsstat også opfylder de i denne forbindelse fastsatte fællesskabsforpligtelser, udgøre en alvorlig og åbenbar tilsidesættelse af artikel 18 i direktiv 94/62/EF?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF af 20.12.1994 om emballage og emballageaffald (EFT 1994, L 365, s. 10).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22.6.1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT 1998, L 204, s. 37).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Essen (Tyskland) den 10. februar 2022 — DC mod HJ

(Sag C-97/22)

(2022/C 165/42)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Essen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DC

Sagsøgt: HJ

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 14, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU⁽¹⁾ af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (herefter: »direktiv 2011/83/EU«) fortolkes således, at bestemmelsen i tilfælde af, at ordregiveren i en byggekontrakt først fortryder sin viljeserklæring om at indgå en byggekontrakt, som er indgået uden for fast forretningssted, efter at den erhvervsdrivende har foretaget (hele) sin levering, også udelukker ethvert krav om erstatning eller kompensation til den erhvervsdrivende, når erstatningsbetingelserne i henhold til bestemmelserne om retsvirkningerne af udøvelsen af en fortrydelsesret ganske vist ikke er opfyldt, men ordregiveren i kraft af den erhvervsdrivendes byggedelser har fået en formuegevinst, dvs. er blevet beriget?

⁽¹⁾ EUT 2011, L 304, s. 64.

RET TEN

Retten kendelse af 10. februar 2022 — TO mod EEA

(Sag T-434/21) ⁽¹⁾

(Personalesag – opfyldelse af en dom fra Retten – afgørelse, der ikke er anfægtet inden for fristerne – retskraft – eventualforpligtelse for ansættelsesmyndigheden i forbindelse med et forlig uden for Retten – tilbud om at indgå et forlig afvist af sagsøgeren – ingen bebyrdende akt – afvisning)

(2022/C 165/43)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: TO (ved advokat É. Boigelot)

Sagsøgt: Det Europæiske Miljøagentur (EEA) (ved O. Cornu, som befuldmægtiget, bistået af advokat B. Wägenbaur)

Sagens genstand

Søgsmål støttet på artikel 270 TEUF med påstand for det første om annullation af afgørelsen af 21. september 2020, hvorved EEA dels afviste at efterkomme dommen af 11. juni 2019, TO mod EEA (T-462/17, ikke trykt i Sml., EU: T:2019:397), dels afslog sagsøgerens anmodninger af 16. september 2020, og for det andet om, at EEA tilpligtes at betale sagsøgeren de beløb, der svarer til opsigelsesgodtgørelse og bosættelsespenge med tillæg af renter fra den 22. september 2016, et beløb på 20 000 EUR i erstatning for den hævdede ikke-økonomiske skade, der er lidt som følge af udbredelsen af sagsøgerens personoplysninger til tredjemand, og et beløb på 20 000 EUR i erstatning for den hævdede ikke-økonomiske skade, der hævdes at være lidt som følge af afslaget på at fremsende den korrespondance, som blev udvekslet med sagsøgerens tidligere repræsentant, såvel før som efter afsigelsen af denne dom.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) TO bærer sine egne omkostninger og betaler de af Det Europæiske Miljøagentur (EEA) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 349 af 30.8.2021.

Sag anlagt den 27. januar 2022 — BNP Paribas mod SRB

(Sag T-71/22)

(2022/C 165/44)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: BNP Paribas (Paris, Frankrig) (ved advokaterne A. Champsaur og A. Delors)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (SRB)

Sagsøgerens påstande

— SRB tilpligtes at fremlægge afviklingsplanen godkendt under afviklingsafgørelsen ⁽¹⁾ i sin helhed.

- Det fastslås, at de omtvistede bestemmelser i MREL-politikken ikke skal anvendes.
- Afviklingsafgørelsen annulleres.
- MREL-afgørelsen ⁽²⁾ annulleres.
- SRB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fem anbringender vedrørende afviklingsafgørelsen og otte anbringender vedrørende MREL-afgørelsen.

1. Første anbringende vedrørende afviklingsafgørelsen om, at SRB har begået retlige fejl. Sagsøgeren gør gældende, at afviklingsafgørelsen tilsidesætter bestemmelser i forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 ⁽³⁾ og i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075 af 23. marts 2016 ⁽⁴⁾ såvel som proportionalitetsprincippet.
2. Andet anbringende vedrørende afviklingsafgørelsen om, at SRB har anlagt åbenbart urigtige skøn og handlet i strid med princippet om god forvaltning.
 - Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at SRB har udstedt en ensartet »bail-in only«-strategi for alle globale systemisk vigtige institutter (G-SII'er) uden at tage hensyn til egentlige afviklingssager og i forbindelse med sit valg af afviklingsstrategi har undladt omhyggeligt og upartisk at undersøge alle de faktabaserede og begrundede oplysninger, som sagsøgeren havde fremlagt.
3. Tredje anbringende vedrørende afviklingsafgørelsen om, at SRB giver udtryk for en holdning, der afspejler et normativt valg, og derved har overskredet sine kompetencer i henhold til forordning (EU) nr. 806/2014.
4. Fjerde anbringende vedrørende afviklingsafgørelsen om, at denne blev vedtaget i strid med sagsøgerens ret til at blive hørt og ved tilsidesættelse af SRB's begrundelsespligt, idet SRB ikke har begrundet sit valg af afviklingsstrategi for sagsøgeren.
5. Femte anbringende vedrørende afviklingsafgørelsen om, at visse bestemmelser i forordning (EU) nr. 806/2014, som blev anvendt af SRB ved vedtagelsen af afgørelsen, krænker grundlæggende rettigheder og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).
6. Første anbringende vedrørende MREL-afgørelsen om, at den er baseret på og uløseligt forbundet til afviklingsafgørelsen og derfor ikke længere vil kunne stå ved magt, hvis afviklingsafgørelsen annulleres.
7. Andet anbringende vedrørende MREL-afgørelsen om, at SRB har begået en retlig fejl ved fortolkningen og anvendelsen af bestemmelserne i forordning (EU) nr. 806/2014.
 - Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at SRB forsøgte at tage bankkoncernen, som den så ud efter afviklingen, i betragtning i MREL-fastsættelsen og det kombinerede bufferkrav (CBR), som det så ud efter afviklingen, ved fastsættelsen af markedstillidsafgiften, og at SRB har forsømt at foretage en fuldstændig vurdering af alle de relevante elementer af MREL-beregningen og begrunde MREL-beregningen.
8. Tredje anbringende vedrørende MREL-afgørelsen om, at SRB har anlagt åbenbart urigtige skøn ved fastlæggelsen af MREL og handlet i strid med princippet om god forvaltning, for så vidt som SRB undlod at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse af BNP Paribas-koncernen efter afvikling og navnlig at tage hensyn til afviklingsvirkningen på BNP Paribas-koncernens størrelse og forretningsmodel.
9. Fjerde anbringende vedrørende MREL-afgørelsen om, at SRB har tilsidesat princippet om den berettigede forventning ved ikke at anvende en række bestemmelser i dens egen MREL-politik med hensyn til MREL-ændringer.
10. Femte anbringende vedrørende MREL-afgørelsen om, at SRB har tilsidesat proportionalitetsprincippet, ejendomsretten og friheden til at oprette og drive egen virksomhed ved at fastsætte et MREL-beløb, der er uforholdsmæssigt i lyset af afviklingsmålene.
11. Sjette anbringende vedrørende MREL-afgørelsen om, at SRB ikke har begrundet afgørelsen, idet den ikke heri har medtaget alle de nødvendige elementer for, at sagsøgeren kan forstå, på hvilket grundlag og efter hvilken metode MREL'en blev fastsat, og hvorfor denne metode afveg fra den generelle metode, der er fastsat i MREL-politikken.

12. Syvende anbringende vedrørende MREL-afgørelsen om, at SRB har tilsidesat sagsøgerens ret til at blive hørt ved principielt at afslå at tage visse bemærkninger i betragtning.
13. Ottende anbringende vedrørende MREL-afgørelsen om, at MREL-politikken, på hvilken MREL-afgørelsen er baseret, tilsidesætter forordning (EU) nr. 806/2014 og udgør magtfordrejning fra SRB's side, idet den er udtryk for et normativt valg på afviklingsområdet og griber ind i lovgivers beføjelser.

-
- (¹) Den afviklingsafgørelse, der henvises til, er: Fælles afgørelse om koncernafviklingsplanen og vurdering af afviklingsmulighederne for BNP Paribas og dets datterselskaber, som vedtaget af Den Fælles Afviklingsinstans (SRB), Magyar Nemzeti Bank, Finanstilsynet og Bankowy Fundusz Gwarancyjny den 4.11.2021, referencenummer RC/JD/2020/52.
- (²) Den MREL-afgørelse, der henvises til, er: Fælles afgørelse om fastlæggelse af minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for BNP Paribas og dets tilknyttede selskaber, som vedtaget af SRB, Magyar Nemzeti Bank, Finanstilsynet og Bankowy Fundusz Gwarancyjny den 4.11.2021, referencenummer RC/JD/2020/53.
- (³) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).
- (⁴) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1075 af 23.3.2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om indholdet af genopretningsplaner, afviklingsplaner og koncernafviklingsplaner, de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal vurdere i forbindelse med genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, betingelserne for koncernintern finansiel støtte, kravene vedrørende uafhængige valuarer, den kontraktmæssige anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, procedurerne og indholdet i forbindelse med underretningskrav og meddelelsen om suspension samt afviklingskollegiernes virkemåde i praksis (EUT 2016, L 184, s. 1).

Sag anlagt den 15. februar 2022 — Associazione »Terra Mia Amici No Tap« mod EIB

(Sag T-86/22)

(2022/C 165/45)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Associazione »Terra Mia Amici No Tap« (Melendugno, Italien) (ved advokat A. Calò)

Sagsøgt: Den Europæiske Investeringsbank

Sagsøgerens påstande

- Det konstateres og fastslås, at Den Europæiske Investeringsbank (EIB) culpøst har afvist den sagsøgende forenings anmodning om prøvelse, idet den var indgivet for sent.
- EIB tilpligtes at træffe foranstaltninger til tilbagekaldelse af den finansiering, som er tildelt TAP AG.
- EIB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende vedrørende den påståede afvisning af anmodningen om prøvelse

- Det gøres i denne forbindelse gældende, at der er sket en tilsidesættelse af Århuskonventionen, af forordning (EF) nr. 1367/2006 (¹) af 6. september 2006, af forordning (EU) nr. 2021/1767 (²) og af punkt 1, 6 og 9 i præambelen til EIB's Statement of Environmental and Social Principles and Standards (erklæring om miljømæssige og sociale principper og standarder). I det foreliggende tilfælde burde EIB have tilbagekaldt den ydede finansiering, eftersom anmodningen om prøvelse vedrørte en forvaltningsakt som omhandlet i miljølovgivningen.

2. Andet anbringende om den påståede ugyldighed af anmodningen om prøvelse som følge af udløbet af fristen

- Det gøres i denne forbindelse gældende, at der er sket en tilsidesættelse af Århuskonventionen, af forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6. september 2006, af forordning (EU) nr. 2021/1767 og af punkt 1, 6 og 9 i præambelen til EIB's erklæring om miljømæssige og sociale principper og standarder. I det foreliggende tilfælde har EIB undladt at tilbagekalde den ydede finansiering, hvilken tilbagekaldelse i denne henseende skal anses for en ny selvstændig og særskilt retsakt i forhold til den retsakt, hvorved der tidligere blev tildelt finansiering, og under alle omstændigheder skal fristen på seks uger for indgivelse af en anmodning om prøvelse beregnes fra idriftsættelsen af anlægget, eftersom modtageren af finansieringen ifølge kontrakten har fået tilladelse til at efterleve EIB's standarder inden for denne frist.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af punkt 36 i EIB's erklæring om miljømæssige og sociale principper og standarder af 2009

- Det gøres i denne forbindelse gældende, at punkt 36 specifikt bestemmer, at EIB skal kræve, at alle projekter, som den finansierer, som minimum overholder:

- Den gældende nationale miljølovgivning

- EU's gældende miljølovgivning, herunder navnlig Unionens VVM-direktiv og direktiverne om naturbevaring samt sektordirektiverne og de »horizontale« direktiver

- De principper og standarder, der er fastsat i de relevante internationale miljøkonventioner, som er inkorporeret i EU-retten.

I det konkrete tilfælde er ingen af delene blevet overholdt.

Følgende tilsidesættelser er således godtgjort:

a. EU's miljølovgivning, herunder navnlig:

- a.I 36. betragtning til forordning (EU) nr. 347/2013, sammenholdt med artikel 4 og 14 heri (manglende analyse af omkostninger og fordele)
- a.II 31. betragtning til forordning (EU) nr. 347/2013, sammenholdt med artikel 5, stk. 1, i og bilag IV, punkt 1, til direktiv 2011/92/EU (kumulative eksterne virkninger)
- a.III 31. betragtning til forordning (EU) nr. 347/2013, sammenholdt med artikel 5, stk. 1, i og bilag IV, punkt 1, til direktiv 2011/92/EU (kumulative interne virkninger) — forbud mod »salamitaktik«
- a.IV Artikel 2, stk. 1, i direktiv 2011/92/EU og artikel 6, stk. 3 og 4, i habitatdirektivet
- a.V Artikel 4, stk. 4, i direktiv 2009/147 (fugledirektivet)
- a.VI 30. betragtning til forordning (EF) nr. 1367/2006, sammenholdt med artikel 9 heri og artikel 6 i VVM-direktivet (gennemsigtighed og deltagelse)
- a.VII 28. betragtning til forordning (EU) nr. 347/2013, sammenholdt med artikel 7 heri (habitatregler)
- a.VIII Tilsidesættelse af artikel 191, stk. 1, TEUF sammen med tilsidesættelsen af Den Europæiske Investeringsbanks erklæring om miljømæssige og sociale principper og standarder, der blev godkendt af bestyrelsen den 3. februar 2009.

b. Den italienske lovgivning, herunder navnlig:

- b.I Lovdekret nr. 42/2004 til gennemførelse af landskabskonventionen, artikel 26
- b.II Lovdekret nr. 42/2004 til gennemførelse af landskabskonventionen, artikel 146
- b.III Artikel 14-ter i lov nr. 241 af 7. august 1990, servicekonference
- b.IV Forskrift A57 i ministerielt dekret nr. 223/14 om miljøforenelighed
- b.V Lovdekret nr. 152/06, manglende sanktioner
- b.VI Artikel 452 quater i straffeloven (miljøkatastrofer).

4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 347/2013 af 17. april 2013

- Det gøres i denne forbindelse gældende, at der reelt aldrig er foretaget en passende analyse af omkostninger og fordele.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6.9.2006 om anvendelse af Århus-konventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT 2006, L 264, s. 13).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1767 af 6.10.2021 om ændring af forordning (EUT) nr. 1367/2006 om anvendelse af Århuskonventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT 2021, L 356, s. 1).

Sag anlagt den 17. februar 2022 — Hahn Rechtsanwälte mod Kommissionen

(Sag T-87/22)

(2022/C 165/46)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Hahn Rechtsanwälte PartG mbB (Bremen, Tyskland) (ved advokat K. Künstler)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse C(2021)9326 final af 7. december 2021 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om, at der ikke foreligger nogen begrundelser for afslaget i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1049/2001 (¹)

- Kommissionen har ikke med hensyn til procesdeltagerne i kartelsag AT.40178 — Biludledninger redegjort for nogen beskyttelsesværdige forretningsmæssige interesser som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1049/2001, og den har ikke foretaget en undersøgelse i det konkrete tilfælde.
- Kommissionen kan ikke påberåbe sig beskyttelsen af undersøgelser, eftersom der er tale om en afsluttet undersøgelse af karteller med hensyn til hvilken, der er truffet en endelig afgørelse, og Kommissionen har heller ikke foretaget en undersøgelse i det konkrete tilfælde.
- Kommissionen støtter sig på en generel formodning for afslag på aktindsigt, selv om betingelserne i artikel 4, stk. 2, første og/eller tredje led, i forordning (EF) nr. 1049/2001 ikke er opfyldt, hvilket har ført til en ulovlig fordrejning af aktindsigtens hovedregel-undtagelsesforhold.

2. Andet anbringende om, at der foreligger en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1049/2001.

- Kommissionen har med urette ikke bekræftet, at der foreligger en mere tungtvejende offentlig interesse som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1049/2001.
- Det er åbenlyst, at der i det foreliggende tilfælde er sket en tilsidesættelse af fællesgoderne, da de konkurrencebegrænsende aftaler også vedrørte personbilers manipulationsanordninger, og forhøjede udledninger af dinitrogenoxid skader fællesgoderne sundhed, miljø og klima.

- Ifølge Det Europæiske Miljøagenturs (EEA) konklusioner er NO₂ luftforurening alene i Tyskland skyld i omkring 128 000 dødsfald om året.
- 3. Tredje anbringende om, at der ikke er blevet foretaget en konkret undersøgelse af, om der kan gives delvis aktindsigt i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1049/2001.
 - Kommissionen har ikke i tilstrækkelig grad konkret undersøgt, om der subsidiært kan gives delvis aktindsigt i sagsakterne i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001.
 - Det er ikke blevet undersøgt, om det eventuelt er muligt at træffe en foranstaltning vedrørende retten til aktindsigt, der er mindre begrænsende for sagsøgeren.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

Sag anlagt den 21. februar 2022 — OG m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-101/22)

(2022/C 165/47)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøgere: OG, OH, OI og OJ (ved advokat D. Gómez Fernández)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Annullation af artikel 1 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/2288 (¹) af 21. december 2021 om ændring af bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/953 (²) for så vidt angår acceptperioden for vaccinationscertifikater, der er udstedt i formatet for EU's digitale covidcertifikat, og som angiver afslutningen af den primære vaccinationsserie.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført syv anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af kompetencereglerne og artikel 290, stk. 1, TEUF.
 - I så henseende har sagsøgerne gjort gældende, at den af Europa-Parlamentet tillagte delegationsbeføjelse i artikel 12 og artikel 5, stk. 2, i forordning 2021/953 er overskredet, og at disse samme artikler er tilsidesat, idet den delegerede forordning ikke overholder de væsentlige elementer i den delegerende retsakt og ikke holder sig inden for rammerne af de regler, der er fastsat i basisretsakten, eftersom ændringerne ikke er påkrævede, da der ikke er gjort videnskabelige fremskridt med hensyn til at inddæmme covid-19-pandemien.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af kompetencereglerne og artikel 290, stk. 1, TEUF.
 - I så henseende har sagsøgerne gjort gældende, at den af Europa-Parlamentet tillagte delegationsbeføjelse i artikel 12 og artikel 5, stk. 2, i forordning 2021/953 er overskredet, og at væsentlige formforskrifter er tilsidesat, idet hasteproceduren er blevet anvendt, selv om den specifikke situation, som berettiger dette, ikke foreligger, dvs. at der er fremkommet ny videnskabelig dokumentation, og at det er påkrævet i særligt hastende tilfælde.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af den grundlæggende ret til fri bevægelighed anerkendt ved artikel 21 TEUF, artikel 45 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 2 i protokol nr. 4 til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, artikel 27 i direktiv 2004/38/EF af 29. april og proportionalitetsprincippet.

- I så henseende anføres, at de indførte begrænsninger ikke varetager hensynet til folkesundheden, og at det ikke er godtgjort, at de er effektive eller nødvendige.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder i chartret vedrørende lighed for loven (artikel 20) og forbud mod forskelsbehandling (artikel 21) og de tilsvarende rettigheder i den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK), idet der uden et videnskabeligt grundlag er blevet indført en forskellig behandling af personer, der har en fuld vaccinationsserie, og dem, der modtager booster-dosen.
5. Femte anbringende om kompetencemangel på det pågældende område.
- I så henseende har sagsøgerne gjort gældende, at princippet om kompetencetildeling og artikel 5 TEU og artikel 168 TEUF er tilsidesat, eftersom hverken Kommissionen eller Unionen har kompetence til at træffe foranstaltninger, heller ikke indirekte, som pålægger vaccination, såfremt det ikke ønskes at vaccinationsbeviset automatisk mistes 270 dage efter endt vaccinationsserie.
6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af de grundlæggende rettigheder i chartret vedrørende frihed (artikel 6), privatliv og familieliv (artikel 7), menneskelig værdighed (artikel 1) og respekt for menneskets integritet (artikel 3) og de tilsvarende rettigheder i EMRK, idet vaccination med booster-dosen pålægges indirekte, i kraft af at vaccinationscertifikatet ellers mistes.
7. Fjerde anbringende om magtfordrejning.
- I så henseende gøres det gældende, at artikel 8 i EMRK er tilsidesat, idet der med den delegerede forordning tilstræbes et andet formål end det forudsatte. Indirekte pålæggelse af vaccination med booster-dosen, såfremt det ikke ønskes, at vaccinationsbeviset automatisk mistes.

(¹) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2021/2288 af 21.12.2021 om ændring af bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/953 for så vidt angår acceptperioden for vaccinationscertifikater, der er udstedt i formatet for EU's digitale covidcertifikat, og som angiver afslutningen af den primære vaccinationsserie (EUT 2021, L 458, s. 459).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/953 af 14.6.2021 om en ramme for udstedelse, kontrol og accept af interoperable covid-19-vaccinations-, test- og restitutioncertifikater (EU's digitale covidcertifikat) for at lette fri bevægelighed under covid-19-pandemien (EUT 2021, L 211, s. 1).

Sag anlagt den 22. februar 2022 — Transgourmet Ibérica mod EUIPO — Aldi (Gourmet)

(Sag T-102/22)

(2022/C 165/48)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Transgourmet Ibérica, SAU (Girona, Spanien) (ved advokaterne C. Duch Fonoll og I. Osinaga Lozano)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Aldi GmbH & Co. KG (Mülheim an der Ruhr, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Aldi GmbH & Co. KG

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket Gourmet — EU-varemærke nr. 8 143 653

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 14. december 2021 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 862/2021-2)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Sagen hjemvises til appelkammeret, der træffer endelig afgørelse.

- EUIPO og intervenienten tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger forbundet med sagens behandling ved annullationsafdelingen, ved appelkammeret og for Retten.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 og den hermed forbundne retspraksis
- Tilsidesættelse af artikel 64, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, sammenholdt med artikel 10, stk. 4, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2018/625 og den hermed forbundne retspraksis
- Tilsidesættelse af artikel 64, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001, sammenholdt med artikel 18, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 24. februar 2022 — Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mod EUIPO — M.J. Dairies (BBQLOUMI)

(Sag T-106/22)

(2022/C 165/49)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nicosia, Cypern) (ved Barrister-at-Law S. Malynicz og advokat C. Milbradt)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: M.J. Dairies EOOD (Sofia, Bulgarien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: M.J. Dairies EOOD

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket BBQLOUMI — EU-varemærke nr. 12 898 029

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 14. december 2021 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 656/2021-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og den anden part tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 8, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 74, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001

- Appellkammeret tilsidesatte Domstolens praksis vedrørende særpræg
- Appellkammeret pålagde med urette indehaveren af det ældre registrerede varemærke, sagsøgeren, en bevisbyrde for at godtgøre en påkrævet grad af særpræg
- Appellkammeret undlod at give en passende begrundelse for dets grundlæggende konklusion om, at et ældre kollektivmærke savnede fornødent særpræg.

Sag anlagt den 28. februar 2022 — Adegas Ponte da Boga mod EUIPO — Viñedos y Bodegas Dominio de Tares (P3 DOMINIO DE TARES)

(Sag T-107/22)

(2022/C 165/50)

Stævningen er affattet på spansk

Parter

Sagsøger: Adegas Ponte da Boga, SL (Ourense, Spanien) (ved advokat C. Sueiras Villalobos)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appellkammeret: Viñedos y Bodegas Dominio de Tares, SA (San Román de Bembibre, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Viñedos y Bodegas Dominio de Tares, SA

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket P3 DOMINIO DE TARES — EU-varemærke nr. 16 691 651

Sagen for EUIPO: Ugylldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. december 2021 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 479/2021-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og enhver intervenient, der måtte intervenere i denne sag til støtte for en påstand om opretholdelse af den anfægtede afgørelse, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 3. marts 2022 — OK mod EU-Udenrigstjenesten

(Sag T-113/22)

(2022/C 165/51)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: OK (ved advokat N. de Montigny)

Sagsøgt: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten)

Sagsøgerens påstande

- Vedrørende anmodningen om bistand:
 - Afgørelsen truffet af direktøren for menneskelige ressourcer ved EU-Udenrigstjenesten om delvis afslag på sagsøgernes anmodning om bistand på grund af chikane og forskelsbehandling, meddelt den [fortroligt] ⁽¹⁾, annulleres.
 - Afgørelsen truffet af EU-Udenrigstjenestens generalsekretær om afslag på sagsøgerens klager [fortroligt] over afgørelsen om delvis afslag på ovennævnte anmodning om bistand, meddelt den [fortroligt], annulleres om fornødent, for så vidt som den supplerer afgørelsen af 15. juni 2021.
- Vedrørende indholdet, rækkevidden og gennemførelsen af den aftale, der blev indgået den [fortroligt] i sag [fortroligt]:
 - Den gensidige aftale af [fortroligt] annulleres som følge af manglende samtykke og manglende overholdelse af vilkårene heri.
 - Den stiltiende afgørelse, hvorved sagsøgeren med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2018 blev forfremmet til lønklasse AD 14, således som den kom til sagsøgerens kundskab ved fremsendelsen af hans lønseddel for maj 2021 og således som den formelt blev bekræftet ved afgørelsen truffet af generaldirektøren for EU-Udenrigstjenestens Ressourcer den [fortroligt], annulleres, for så vidt som den gennemfører denne aftale.
 - Afgørelsen truffet af generaldirektøren for Ressourcer den 30. november 2021, hvorved EU-Udenrigstjenesten afslog den af sagsøgeren indgivne klage [fortroligt] over en manglende udtrykkelig afgørelse vedrørende hans forfremmelse til lønklasse AD 14 fra den 1. januar 2018 og over EU-Udenrigstjenestens fremlæggelse af en urigtig erklæring i forbindelse med sagen [fortroligt], der havde til formål og som konsekvens at fordreje Rettens opfattelse og sagsøgerens mulighed for at påberåbe sig princippet om ligebehandling, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en godtgørelse på 52 400 EUR som compensation for hans økonomiske tab samt en godtgørelse som compensation for hans ikke-økonomiske tab, opgjort til et symbolsk beløb på 1 EUR.
- EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet til prøvelse af afgørelsen om afslag på anmodningen om bistand fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende om en tjenstlig fejl, tilsidesættelse af omsorgspligten over for tjenstemænd, der har været udsat for chikane, tilsidesættelse af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret») og af vedtægten for tjenstemænd i Den Europæiske Union.
2. Andet anbringende om anlæggelse af et åbenbart urigtigt skøn hvad angår realiteten af den chikane, sagsøgeren har været udsat for.
3. Tredje anbringende om magtfordrejning og om tilsidesættelse af chartrets artikel 47.
4. Fjerde anbringende om magtfordrejning og om tilsidesættelse af artikel 227 TEUF og af chartrets artikel 44.
5. Femte anbringende om, at undersøgelsen af anmodningen om bistand ikke er forenelig med afgørelsen [fortroligt].

Til støtte for søgsmålet til prøvelse af den stiltiende afgørelse om forfremmelse og af den gensidige aftale, som blev indgået i forbindelse med sagen [fortroligt], har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om, at aftalen, som blev indgået i forbindelse med sagen [fortroligt], var svigagtig og ugyldig.
2. Andet anbringende om EU-Udenrigstjenestens manglende overholdelse af aftalen og om EU-Udenrigstjenestens misbrug ved påberåbelsen af materiel retskraft.

(¹) Fortrolige oplysninger udeladt.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA